

Kaikkien maiden proletaarit, yhtykää

NKP(b):n Karjalan Aluekomitean julkaisu

SKP:n toiminnasta 15 vuoden ajalta

Aineksia sen toiminnan eri aloilta

Kirjoittanut Proletaari

Hinta 25 kop.

Valtion Kustannusliike Kirja Petroskoi 1933

г. Петрозаводск. Типография им. П. Ф. АНОХИНА
Карлит № 1731 Тираж 2000. Заказ № 2528.

Kommunismin lipun alla!

**SKP:n taistelukutsu Suomen työtätekeville puolueen
15-muistopäivänä.**

Työläiset, talonpojat! Kaupunkien ja maaseudun työtätekevät! Toverit!

Viisitoista vuotta sitten tarttui Suomen työmies, torppari ja pientalonpoika Etelä-Suomessa kivääriin puolustaakseen itseään lahtarilaumojen hyökkäyksiä vastaan ja voimalla vaatiakseen oikeuksiaan. Mutta tätä taistelua ei johtanut silloin kommunistinen puolue, vaan horjuva ja epäröivä sosialidemokraattinen puolue. Vallankumouksen omat virheet, kouluutettujen upseerien johtaman valkoisen armeijan suurempi asetaito ja Saksan imperialismin suomalaisille kapitalisteille antama sotilaallinen apu johtivat siten Suomen työtätekevien sankarillisesta taistelusta huolimatta lahtareitten voittoon, työtätekevien raskaaseen tappioon. Mutta "lyödyt armeijat opivat hyvin" (Lenin). Suomen työväenluokka veti taistelustaan kalliita opetuksia.

Vallankumousta häpäisevien valkoisten sosialidemokraattien vetämä opetus oli antautumisen, taistelusta luopumisen kavala oppia. "Ei olisi pitänyt tarttua aseisiin"! "Kapina oli erehdys, mitä ei saa toistaa". "Vain demokratian, parlamenttarismin, äänestysuurnan kautta käy tie työväen voittoon" Se oli ja on jo vallankumouksen alkaessa tai sen jälkeen porvariston avoimeksi puolustajiksi ryhty-

neiden sosialidemokraattisten johtajain vetämä opetus v:n 1918 vallankumouksesta.

Mutta eivät Suomen työtätekevien suuret joukot tätä opetusta oikeaksi tunnusta. Ei vallankumous ollut erehdys, vaan se, ettei oltu oikeita, raudanlujia vallankumouksellisia. Ei johdon vika ollut se, että se johti, vaan ettei se osannut johtaa voittoon, ei niinkuin bolshevikit Venäjällä. Eivätkä työtätekevät punakaartiensa siitä soimaa, että se tappeli, vaan että se ei tapellut riittävällä taidolla ja voimalla.

Suomen työväen etujoukko näki vallankumouksen tappion jälkeen sen, mistä nykyisin joka päivä yhä suuremmat joukot tulevat vakuutetuiksi: ettei jo maailmansodan edellisen sosialidemokratian, mutta vielä yksipuolisemmin sen jälkeen kehittyneen valkoisen sosialidemokratian suositteluun porvarillisen demokratian ja parlamenttarismin tie voi viedä työläisten ja työtätekevien talonpoikain voittoon. Nyt siitä nähdään elävät todistukset.

Suomessa on 15 "demokratian" vuotta johtanut siianpääläiseen fasistikomentoon, minkä vallitessa työläisiä riistetään julmemmin kuin milloinkaan, talonpojat ajetaan pois konnuiltaan ja työtätekeviä sorretaan, vainotaan ja terrorisoidaan fasistisen valtiollisuuden ja lapualaisroistojen yhdistynein voimin. — Saksassa johti "demokratia" Hitlerin veriseen diktatuuriin, jonka suojalla Saksan finanssikapitalismi riistää ja ryöstää entistä julmemmin maan työtätekeviä.

Vain Neuvostoliitossa, proletariaatin diktatuurin maassa, paranee työtätekevien asema jatkuvasti, työttömyys on poistettu, ensimmäinen 5-vuotissuunnitelma toteutettu, sosialismin perusta lujitettu niin maalla kuin kaupungissa ja toisen 5-vuotissuunnitelman aikana siirrytään siellä luokattomaan yhteiskun-

taan. Taloudellisen nousun ja työtätekevien elintason jatkuvan kohoamisen rinnalla kasvaa ja kehittyy uusi sosialistinen kulttuuri.

Neuvostoliitossa vallitseekin proletariaatin diktatuuri eikä porvarillinen "demokratia", mikä on vain "kansanvaltaisuuden" rimpsuihin" peitettyä **porvariston diktatuuria**. Tämä diktatuuri voidaan kukistaa vain työtätekevän kansan **aseellisen nousun** avulla, minkä johdossa on **kommunistinen puolue**.

Vuosien 1917—18 **oikea opetus** on siis: on saatava kapinan, vallankumouksen johtoon ja jo sitä valmistamaan bolshevistinen, **kommunistinen puolue**: sen johdolla voidaan taistella paremmin, lujemmin, päättäväisemmin: vapaudutaan kaikista "demokratian" harhoista ja pannaan voimaan raudanluja proletariaatin diktatuuri.

Se puolue perustettiin 15 vuotta sitten, elokuun lopussa 1918, Moskovassa pidetyssä neuvottelukouksessa, missä vakavan itsekritiikin pohjalla tehtiin pesäero sosialidemokratiasta, astuttiin kommunistin lipun alle.

Tämä puolue näki ja sanoi työtätekeville: meitä ei kapitalismin orjuudesta pelasta mikään muu kuin vallankumous, aseellinen kapina, vallan valtaaminen työtätekevien käsiin, niinkuin ovat opettaneet suuret vallankumousjohtajat Marx ja Engels ja niinkuin on opettanut Lenin, jonka johdolla Venäjän proletariaatti liitossa työtätekevän talonpoikaiston kanssa on vallankumouksen suorittanut. Siksi on Suomenkin proletariaatin valmistauduttava **uuteen vallankumoukseen**.

Nykyhetki osoittaa, että SKP oli oikeassa. Vain vallankumous voi fasismin murskata ja työtätekevät pelastaa. Mitään muuta tietä ei ole.

SKP perustettiin **taistelua varten**. Se on taiste-

ussa syntynyt ja kasvanut. Sen 15-vuotinen historia on kertomusta herkeämättömästä taistelusta kapitalisteja, porvaristoa ja sen sosialidemokraattisia apureita vastaan kuin myös omien riviensä ja työtekevien joukkojen taistelukyvyn kohottamisen puolesta. Sen historia on erottamattomasti yhdistetty Suomen työväenluokan ja köyhän talonpoikaiston taistelujen historiaan. SKP on koko ajan ollut taistelun kärjessä, ensimmäisenä tulilinjalalla. Kommunistisen puolueen johdolla ovat työläiset porvaristolle antaneet kipeimmät iskut. Siksi on myöskin porvariston viha kiihkeimmin kohdistunut kommunisteja, SKP:tä vastaan. Kommunisteja vastaan on porvaristo ensinnä suunnannut vihansa myrkylliset nuolet, kun se on valmistautunut hyökkäykseen työväenluokkaa vastaan. Se on viisaasti kohdistanut iskunsa prolettaarisen taistelun päähän, SKP:hen. Sen se on aina halunnut raivata pois tieltään, hävittää, tuhota, murskata.

Mutta se ei ole siinä koskaan onnistunut. Ei onnistunut vuosina 1918—20, jolloin rajaseudun metsiin haudattiin kymmeniä tapettuja kommunisteja, jolloin ohranapiiskurit suorittivat kamalinta kidutustyötä, jolloin tuomioistuimet eivät tunteneet vähempää kuin 3 vuoden kuritushuonerangaistuksen kommunismin "myyrille", jolloin porvariston asiamiesten harhaanjohtamat puolianarkistiset ainekset Pietarissa suorittivat katalan vastavallankumouksellisen rikoksen, tappoivat kahdeksan johtavaa kommunistia. Se ei myöhemminkään onnistunut aikeissaan jatkuvien joukkovangitsemisten avulla, joissa tuhannet kommunistit ja vallankumoukselliset työläiset teljettiin vuosiksi Tammissaareen ja Hämeenlinnaan vankilapiiskurien piinattaviksi. Katala provokatsioonikaan ei ole sitä tarkoi-

tettuun päämäärään johtanut. Ei edes vuoden 1980 fasistihyökkäys kaikkine julmuuksineen ja sitä seurannut tehostettu vaino ole voinut puoluettamme hajoittaa. Iskut ovat voineet sitä hetkeksi heikentää ja sen työtä lamaannuttaa, mutta hävittää ei sitä ole voitu.

Eikä voida! Puolueemme, SKP, on tuhansin sitein sidottu Suomen työväenluokkaan. Syvällä työtätekevän kansan laajojen joukkojen keskuudessa ovat puolueemme elinjuuret, joita katkaisemaan ei mikään mahti maailmassa kykene.

Vain tästä saa selityksensä puolueemme suuri elinvoima. Se on **proletariaatin taisteleva puolue**, työtätekevän kansan laajojen joukkojen **oma puolue**. Tältä maaperältä on kasvanut se miehuus, uljuus ja sankarillisuus, jota tuhannet kommunistit näiden 15 vuoden aikana ovat osoittaneet ja joka päivä osoittavat. Ei millään puolueella eikä millään aikakaudella Suomen historiassa ole esitettävänä sellaista miehekään rohkeuden, uljaan sankarillisuuden ja sellaista taistelutekujen sarjaa kuin on SKP:llä olemassaolonsa ensimmäisinä 15 vuotena. Mitkään vaikeudet ja vaarat, mitkään vainot, piinat ja kidutukset, mitkään raskaimmatkaan uhrin eivät ole voineet eivätkä voi estää SKP:n taistelua luokkavihollista, kapitalismia, ja sen luikertelevia apureita vastaan, työläisten ja pienviljelijäin elinehtojen puolesta, työläisten ja talonpoikain tasavallan, Neuvosto-Suomen puolesta.

SKP:n taistelun historia on Suomen työväenluokan taistelujen historiaa. Vallankumoustappion jälkeen, kymmenientuhansien työläisten vielä viruessa vankileirillä, nosti SKP ilmoille vallankumouksen punaisen lipun.

Se julisti kommunismin sanomaa ja levitti kumous-

viestiä yli maan. Se osotti vanhan sosialidemokratian kyvyttömyyden johtaa vallankumousta, se paljasti valkoisen sosialidemokratian työläisten harhaanjohtamisyritykset ja taisteli sitä vastaan. Salaa ja julkisesti levitti se tietoa siitä, mikä tuleva on, työläisten ja talonpoikain neuvostovallasta, työmiesten ja kyntömiesten valtakunnasta. SKP:n toiminta tänä Suomen työväen vallankumousta seuranneena ensimmäisenä kautena rohkaisi ja auttoi Suomen proletariaattia ja suurta osaa maaseudunkin työtätekevästä nousemaan siitä lamaannuksen ja toivottomuuden tilasta, johon verinen lahtariterrori ja valkoisen sosialidemokratian nukutusvirret ne oli painanut. Se auttoi työläisiä nostamaan jälleen taistelun lipun, siirtymään vallankumouksellisen luokkataistelun kannalle, eroon sosialipettureista, proletaarisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin kannattajien joukkoon.

SKP:n toimesta ja johdolla luotiin Suomessa voimakas **vallankumouksellinen julkinen työväenliike**. Perustettiin STP, vallattiin Ammattijärjestö ja sen useimmat perusjärjestöt, Nuorisoliitto, Naisliitto, lukuisia muita työväen joukkojärjestöjä. Niiden sisällä toimivat SKP:n ryhmät ja jäsenet niiden taistelua auttaen ja kehittäen yhä voimakkaammaksi, tehokkaammaksi, niitä vallankumouksellisen taistelun tielle johtivat. Vielä STP:n hajoittamisen jälkeenkin kykeni puolueemme löytämään uusia mahdollisuuksia vallankumouksellisen, kommunistisen liikkeen julkiselle toiminnalle.

SKP:n toiminnan ja ponnistusten tuloksena tällä sodanjälkeisen kapitalismin vakaantumisen kaudella kyettiin suurille työläisjoukoille osoittamaan sosialidemokratian porvariystävyyden, järjestämään työläiset luokkataistelujärjestöihin ja johtamaan heidät mo-

niin suuriin taisteluihin, lakkoihin, mielenosoituksiin ja mielenosoituskamppailuihin ehtojensa parantamisen puolesta, pääoman hyökkäyksiä ja Suomen valkoista valtakomentoa vastaan. Se teki siinä virheitä ja laiminlyöntejä, joista se on itseään ankaraasti arvostellut ja sen kautta jatkuvasti parantanut taisteluaan. SKP:n johdolla puolusti Suomen työväenluokka myös valtavin joukkoliikehtimisin sosialismin maata, Neuvostoliittoa, Suomen lahtarien hyökkäyksiä ja hyökkäysyrityksiä vastaan ei vain Karjalaan tehdyn rosvoretken aikana 1921 — 22, vaan myöhemminkin. SKP:n suuri saavutus tällä kaudella on, että se rohkeasti yhdistäen julkisen ja maanalaisen työn osasi suuriin teollisuustyöväen ja osaksi maaseudunkin työtätekeviin kerroksiin levittää luokkataistelun ja komminismin aatteita ja järjestää nämä joukot eroon sosialidemokratiasta, taisteluun kapitalismia vastaan.

Tämä kylvö ei ole mennyt hukkaan edes niissä vaikean terrorin oloissa, joissa Suomen työtätekevä kansa nyt elää. Kun alkoi pula, kun kapitalismin suhteellinen vakaantuminen lähenei loppuaan, kun luokkataistelu kiristyi, joukot vasemmistuivat, taistelut tulivat kiihkeämmiksi, kun lähestyttiin kapitalismin sodanjälkeisen pulan uutta, äärettömästi kärjistyntä vaihetta, alkoivat kapitalistit raivoisan hyökkäyksensä, suorittivat sosialidemokraattisten johtajain avulla fasistisen mullituksen, hajoittaen, tuhoten, lyöden maahan vallankumouksellisen työväen julkisen toiminnan ja iskien raskaasti kommunistista puoluettamme. Porvaristo suoritti v. 1920 fasistimullituksen tehdäkseen mahdolliseksi sen riistohyökkäyksen, jonka seuraukset työläinen ja talonpoika nyt niin kipeästi nahassaan tuntee. Mutta tämänkin painon ja puristuksen alla elää vallankumouksellinen

tietoisuus ja taistelutahto laajoissa joukoissa. Elää ja toimii, joukkojen taisteluja järjestää ja johtaa SKP.

SKP:n johdolla on Suomen työväestö ja köyhä talonpoikaisto jo fasistikumouksen jälkeenkin käynyt kymmeniä taisteluita — vaikka pieniäkin — työläisten, työttömien ja köyhien talonpoikien etujen puolesta, fasistidiktatuuria vastaan. SKP on ainoa puolue, joka tälläkin hetkellä, kaikista vainoista, kaikesta terrorista, fasistien ja poliisien kuulusta, ohranasta ja vankityrmistä huolimatta rohkaisee ja neuvoo, järjestää ja johtaa työtätekevien todellista taistelua elinetsijensä puolesta ei vain lapualaista, vaan myöskin siianpääläis-”demokraattista” fasistikomentoa vastaan.

Suomen työväen kauneimmat taistelut viimeisten 15 vuoden aikana ovat puolueemme ansiota ja saavutusta, työtätekevien käymiä puolueemme johdolla. Näissä taisteluissa on työväen taistelutaito ja -tarmo kasvanut. Niistä on opittu. Mutta myöskin puolueemme on niistä kouliintunut. Taistelut ovat sitä lujittaneet, opettaneet sille johtamisen taitoa, bolshevistisoineet sitä.

Tunnustamme avoimesti, ettei puolueemme ole syntynyt valmiina bolshevistisena puolueena. Puolueemme uskaltaa sanoa sen, uskaltaa arvostella itseään, uskaltaa tunnustaa taistelussa myöskin erehtyneensä, tehneensä virheitä. Nämä virheet tunnustaa se avoimesti koko työväenluokan edessä — opettaakseen niillä ja oppiakseen niistä itse, vieläkin paremmin bolshevistisoituakseen. SKP on ainoa puolue Suomessa, joka ei pelkää astua joukkojen eteen ankarata itsearvostelua harjoittaen, sillä se on taistellut työväenluokan etujen puolesta. Sitä ei mikään

muu puolue voi sanoa eivätkä ne senvuoksi myös kään voi itsearvostelua harjoittaa. Muutenhan pitäisi niiden tuomita koko politiikkansa.

Puolueemme syntyi hävityn vallankumouksen jälkeen, säälimättömän itsearvostelun pohjalla, Leninin oppeihin tutustumisen jälkeen, puhtaan marxilaisuuden pohjalla. Mutta se ei voinut heti täydellisesti vapautua kaikista sosialidemokratian jätteistä. Opportunismiin saastasta Leninin puhdistamæ ja edelleen kehittämä marxilaisuus ja kommunistisen puolueen tehtävät maailmansotaa välittömästi seuranneella vallankumouskaudella käsitettiin aluksi ahtaasti ja yksipuolisesti. Alkukaudellaan perustamisensa jälkeen oli puolueemme ultravasemmistolainen, "äkkijyrkkä", hyläten kokonaan parlamenttaarisen, vieläpä ammatillisenkin toiminnan käyttämisen luokkataistelussa, valmistautuen yksinomaan pian syttyvän aseellisen kapinan varalle. Tämän lastentaudin nopea voittaminen poisti pian sen vaaran, että puolue olisi eristäytynyt suurista joukoista, jotka silloisen kumouksellisen mielialankaan vallitessa eivät vielä olleet valmiit uuteen vallankumoukseen, vaan joiden siihen valmistaminen vielä vaati sitkeätä, jokapäiväistä kommunistista työtä.

Lastentaudin voittaminen ja siirtyminen laajan joukkotyön linjalle ei sekään tapahtunut kivuttomasti. Siitä ne puoluejohdon jäsenet, jotka johtivat Suomessa vv. 1919—20 STP:n perustamista sekä Ammattijärjestön ja Nuorisoliiton siirtymistä vallankumouksellisen taistelun tielle, johtuivat tässä työsään aliarvioimaan illegaalisen kommunistisen puolueen rakentamisen merkitystä, kun taas Lenigradissa olevat puoluejohdon jäsenet aliarvioivat suoritetun julkisen joukkotyön ja joukkojärjestöjen merkityksen. Edelliset tekivät siis itsensä syypäiksi oikeisto-

opportunistiseen, jälkimäiset vasemmisto-opportunistiseen virheeseen, mikä molemmilla oli sosialidemokratian jätteiden vaikutusta. Tällä pohjalla vv. 1920—1921 kehittyneen ryhmäriidan selvitti puolueemme täydellisesti v. 1921 puoluekokouksessaan.

Erikoisesti kapitalismin vakaantumisen kaudella synnyttivät myöskin puoluettamme vaivaavat sosialidemokratian jätteet sekä porvarillinen ja pikku-porvarillinen ympäristö jatkuvasti uusia sosialidemokraattisia, opportunistisia harhoja työväenluokassa, mitkä harhat ja virtaukset monia teitä tunkeutuivat puolueemmekin riveihin. Etenkin ilmeni niitä julkisen vasemmistolaisen työväenliikkeen eräissä johtavissa kerroksissa, joita puolueemme piti tämän tästä kurittaa ja joukkojen avulla kutsua järjestykseen. Pääoman hyökkäyksen kiristyessä asettuivat nämä opportunistit avoimeen taisteluasenteeseen puoluettamme vastaan, sosialidemokratian asemille, perustautuen erikoiseksi luopuriryhmäksi Vällärin, Kulon, Väisäsen ja kumppanien johdolla.

Mutta meidän on sanottava, ettei puolueemme — jonka eräät jäsenet myöskin luopuivat opportunisteiksi — riittävän tarmokkaasti ja ajoissa alkanut taistelua tätä opportunistista vaaraa vastaan. Liian kauan odotettiin opportunistien "itsestään" tai toverillisten huomautusten avulla kääntyvän takaisin luokkataistelun linjalle. Liian laimeasti taisteltiin ammatillisellakin alalla ilmenevää taisteluhaluttomuutta, laillisuusharhoihin maatumista, opportunistista saamattomuutta ja käytännön opportunistia vastaan. Puolueemme, ja sen johdonkir valppaus näitä puolueessakin esiintyviä sosialidemokraattisia virheitä ja katsomuksia vastaan oli tänä kautena heikentynyt. Ei siis pidä paikkaansa vällärien väite SKP:n "äkki-jyrkkyydestä" — virheemme oli päinvastoin: riittämä-

tön taistelu oikeisto-oppportunistisia, oikealta vallankumouksellisen taistelun uralta poikkeamista vastaan sekä vasemmistoliikkeessä että puolueen sisällä.

Nämä virheemme, joita emme ajoissa olleet korjanneet, kostivat itsensä fasistimullistuksen tullen. Puolueemme ei silloin kyennyt järjestämään työläisjoukkoja aktiiviseen taisteluun fasistien päällekarasta vastaan. Olimme myöskin käytännössä lyöneet laimin riittävästi huolehtia siitä, että puolueellamme kaikkien julkisten mahdollisuuksien lakatuakin olisi ollut elävä yhteys työläisjoukkoihin työpaikoilla. Tämän yhteyden puuttuessa ja fasistien v. 1930 raivokkaalla julmuudella iskiessä puoluetamme ei puolueemme ollut tehtävänsä tasalla. Se oli liikuntakyvytön ja antautui.

Tärkeimmän avun porvaristolle fasistimullistuksen toimittamisessa antoi sosialifasismiksi kehittynyt sosialidemokratia.

Vuoden 1918 jälkeen syntynyt valkoinen sosialidemokratia, joka hylkäsi työväen luokkataistelun ja asettui luokkasovinnon kannalle, oli koko olemassaolonsa ajan hajoittanut työväen taisteluyhteyttä menen lopulta aina työväen luokkavoimien järjestöliikkeen hajoittamiseen saakka juuri fasistikumouksen kynnyksellä ja aikana. Sosialifasistit auttoivat välittömästi lapualaisia hyväksymällä kuristuslakeja työväestöä vastaan, hyökkäämällä yhdessä lapualaisten kanssa vallankumouksellista työväestöä vastaan, tehden ilmiantoja kommunisteista ja joka tavalla tukien porvariston valkoista valtakomentoa. Selittihän sosialifasisti Tanner fasistimullistuksen jälkeen 1930 julkisesti, että heillä, sosialifasistisilla johtajilla, "on sama päämäärä kuin lapualaïsillakin". Se oli sosialidemokratian avoin tunnustus yhteisrintamasta

lapualaisroistojen kanssa. Mutta työväenjoukkoja kehoittivat he rauhallisuuteen ja fasistien roistontekojen sietämiseen, itku kurkussa tarjoten yhteisrintamaa "demokraattiselle" porvaristolle, jonka käsillä juuri valtiovallan fasistisoiminen suoritettiin. Ilman sosialidemokratian suoranaista apua ei suurporvaristo olisi voinut pystyttää fasistidiktatuuriaan.

Mutta puolueemme ei koskaan ole yrittänyt tällä sen enempää kuin muillakaan syillä omasta vastuustaan vapautua. Bolshevistisella avonaisuudella on puolueemme virheensä tunnustanut, niihin johtaneet syyt tutkinut ja heti ryhtynyt päättäviin toimenpiteisiin virheidensä ja puutteidensa korjaamiseksi. Tällä bolshevistisella linjalla toimien, järjestäen rivinsä uudelleen ja työläisten ja pienviljelijäin taisteluja järjestäen ja johtaen, onkin puolueemme jo päässyt ulos sisäisestä kriisistään. Puolue on suuresti vahvistunut, kun fasistimullistuksen jälkeen siihen on liittynyt tuhansia uusia taistelijoita. Puolueen johdolla on jo käyty lukuisia taisteluja pääoman hyökkäystä ja fasistidiktatuuria vastaan. Enemmän kuin koskaan on puolueemme nyt joukkojen yhteydessä työpaikoilla, soppajonoissa ja maalaiskylissä. Sen toiminnassa kyllä on vielä monia puutteita ja heikkouksia. Mutta puolueemme alituisesti harjoittaman itsekritiikin ja säälimättömän virheiden arvostelun ja oikaistamisen avulla ne virheet kuitenkin voitetaan ja niistä päästään.

Tässä auttaa puoluettamme tehokkaasti Kommunistinen Internationale, maailmanvallankumouksen pääesikunta. Kommunistinen Internationale, jota perustamassa SKP, Kominternin osasto, oli, on koko olemassaolonsa ajan viitannut tietä myöskin SKP:lle, osoittanut maailman tapahtumien kehityssuunnan,

antanut arvokasta apuaan sanoin ja teoin, hälyyttänyt puoluettamme sitä uhkaavista vaaroista ja auttanut sitä nopeasti selviytymään virheistään ja puutteistaan. Välittömästi Leninin ja myöhemmin тов. Stalinin johdolla on Komintern turvannut maailman vallankumousohjaajien ja myöskin SKP:lle, Suomen proletariaatin puolueelle, lujan marxilais-leniniläisen linjan ja suunnan. Kominternin johdolla tulee SKP vastakin taistelemaan työtätekevien elinehtojen ja vapauttamisen puolesta tietäen, että voitto on varma, kun on sellainen esikunta ja armeijan johto.

Toverit, työtätekevät!

Maailman tapahtumat kulkevat nopeassa tahdissa kohti ratkaisevia otteluja. Lähenee uusi vallankumousten ja sotien aikakausi. Monessa maassa astutaan nopein askelin kohti vallankumouksellisen pulan puhkeamista. Suurmaiden ohella kärjistyvät pienessä Suo-~~ri~~ssakin luokkakastakohdat. Yhdellä puolen fasistisoitunut porvaristo — toisella riistetty, nälkäinen, sorrettu työväestö ja köyhä talonpoikaisto, joiden keskuudessa yhä laajemmalle leviää tietoisuus, että pulasta voidaan työtätekeviä tyydyttävästi päästää ulos vain vallankumouksellisen taistelun tietä.

Porvaristokin yrittää kiristää otettaan. Se valmistautuu aseelliseen taisteluun työläisten ja talonpoikain Neuvostoliittoa vastaan. Se pyrkii häiritsemään Neuvostoliiton työläisten ja talonpoikain sosialistista rakennustyötä ja raivaamaan itselleen tietä Karjalan metsiin, joita aina on himoinnut ja monasti yrittänyt ryöstää, mutta Puna-armeijalta ja Karjalan työtätekevilta saanut lujasti kynsilleen. Tämä velvoittaa myöskin Suomen työtätekeviä kiihdyttämään taisteluaan, kiirehtimään järjestäytymistään, jouduttamaan valmistautumisensa määräaikaan. Tempot kiihtyvät — ei saa hukata aikaa! On pidettävä kiirettä.

jotta nopeasti pääsisimme hyökkäämään fasismin kimppuun viimeisen, ratkaisevan kerran.

SKP, joka 15 vuoden aikana on osoittanut Suomen työtätekeville oikeata tietä, näyttää nytkin ulospääsyn pulasta, hädästä, kurjuudesta ja sorrosta.

Kysymys pulan ratkaisusta on kysymys vallasta. Suomen työläisten taistelu vallasta 1918 ratkesi työväen tappioon. Silloin ei ollut kommunistista puoluetta taistelua johtamassa. Nyt se puolue on. On puolue, joka 15 vuoden taisteluissa on oppinut oikein hyökkäämään ja oikein perääntymään. Se on oppinut luokkasodan sotataitoa. On oppinut myöskin voittamaan. Suomen työväen uuden vallankumouksen tulesta nousee proletariaatin diktatuurin teräksinen mahti.

Ratkaisevaan taisteluun valmistautuen ja joukkoja siihen valmistuen kutsuu SKP kaikkia työtätekeviä taisteluun tämän päivän etujen puolesta: **työläisiä** palkkojensa ja elinehtojensa puolustamiseen, **työttömiä** työttömyysvakuutuksen, riittävän avustuksen, pakkotyöriiston lopettamisen puolesta, **köyhiä talonpoikia** kotinsa ja kontunsa puolesta pakkohuuto-kauppoja, veroriistäntää, pankkiorjuutta vastaan ja **kaikkia työtätekeviä** vero- ja tullikiskontaa vastaan, **työtätekevien rajoittamattomien kansalaisoikeuksien** puolesta, **työläis- ja talonpoikaissotilaita** elinehtojensa ja oikeuksiensa puolesta, **upseerien** mielivaltaa ja imperialistisen sodan valmistelua vastaan. Vaatimuksenamme on: 7-tuntinen työpäivä ilman työpalkan alentamista! Työpalkat korotettava v. 1928 tasolle! Pulaan joutuneet pienviljelijät ja työttömät veroista vapaiksi! Pulaan joutuneet pienviljelijät vapautettava velkainsa suorituksesta niin pankkeille kuin yksityisillekin koronkiskureille. Maata maattomille ja vähämaisille talonpojille takavarikoi-

malla maa suurmaanviljelijöiltä, maakeinottelijoilta ja puutavarateollisuusyhtiöiltä ilman lunastusmaksua! Työläisten ja talonpoikien etujen puolustajat vapaiksi vankiloista! Lapualaisroistot on rangaistava, suojeluskunnat riisuttava aseista, aseet työtätekevien käsiin! Alas sotahullut herrat, estettävä ne syöksemästä Suomen kansan syvät rivit rikolliseen sota-seikkailuun! Tehtävä loppu työtätekevän kansan enemmistön ryöstämisestä ja nälkiinnyttämisestä!

Näiden vaatimusten ja tehtävien puolesta kutsuu SKP työtätekeviä maalla ja kaupungeissa taisteluun. Ne ovat työtätekevien elinkysymyksiä, joiden puolesta on hetyttämättömällä tarmolla, päättäväisyydellä ja uhrautuvaisuudella aina taisteltava. Työläiset tehtaissa ja vainioilla, työttömät soppajonoissa, työnväli-tystoimistoissa ja pakkotyömailla, köyhät talonpojat kaikkialla maakylissä — taistelkaa etujenne puolesta, järjestäkää rivinne, kootkaa voimanne, iskekää iskunne itsenne, lastenne, luokkanne puolesta kapitalismia, luokkavihollista, fasismia vastaan! Kehittäkää puolueemme johdolla sellainen taistelu, joka valtavalla voimallaan murskaa kapitalismin fasistiset ja sosialisfasistiset pönkät ja kapitalistisen riistokomennon raunioiden alle hautaa koko vanhan, mätänevän maailman! Näille raunioille pystytämme työtätekevien oman vallan, proletariaatin diktatuurin, Sosialistisen Neuvosto-Suomen.

Eläköön SKP, Suomen työtätekevien taistelun johtaja!

Eläköön työväen ja talonpoikien tasavalta, sosialistinen Neuvosto-Suomi!

Eläköön Komintern, maailmanvallankumouksen esikunta!

SKP:n toiminnasta 15 v. ajalta

(Aineksia sen toiminnan eri aloilta)

Kirjoittanut Proletaari.

Elokuun lopulla v. 1983 on kulunut 15 vuotta SKP:n perustamisesta. Neuvostoliitossa sosialismia rakentavain suomenkielisten työtätekevien laaja myötätunto ja solidarisuus SKP:lle ja sen johtamalle Suomen työtätekevien luokkataistelulle on ollut suuresta merkityksestä. Edelleenkin on lujitettava työtätekevien yh⁺eenkuuluvaisuuden tunnetta. Suomenkieliselle työtätekeväälle väestölle tässä julkaisemme aineistoa, joka valaisee Suomen työläisten ja työtätekevään talonpoikain taisteluja kuluneelta SKP:n 15-vuotistaipaleelta.

1. Vallankumouksen kokemukset.

SKP:n perustaminen juuri luokkasodan tappion jälkeen ei suinkaan ollut sattuma. Kansalaissota ei johtunut mistään muutamien "tunnottomien kiihottajain" tai "vallanhimoisten seikkailijain" teosta, "rikoksesta", vaan kasvoi kiertämättömänä esille ajan oloista, niistä syvistä ristiriidoista, joita kapitalistinen kehitys oli synnyttänyt, ja joiden rauhallinen ratkaisu oli mahdoton. Luokkasota oli kiertämätön välttämättömyys, historiallinen tosiasia. Valkoisten voitto

ei merkinnyt niiden ristiriitojen ratkaisua, vaan niiden väkivaltaista alaspainamista, niiden ratkaisun lykkäämistä, uuden vallankumouksen välttämättömyyttä.

Proletaarisen vallankumouksen välttämättömyys on tosiasia koko maailman mitassa. Kapitalistinen järjestelmä on ajautunut umpikujaan. Se ei kykene ratkaisemaan mitään kysymystä (aseistariisumiskonferenssin ja Lontoon talouskonferenssin vararikko). Vallankumouksellinen liike kasvaa koko maailmassa. Sen osoitti maailmansota ja Versaillesin rosvorauha, joka merkitsi vain uuden imperialistisen sodan kiertämättömyyttä. Vain Venäjällä päästiin ratkaisuun Lokakuun vallankumouksen kautta kommunistisen puolueen johdolla. Kaikkiin maihin syntyi kommunistisia puolueita. V. 1919 perustettiin Kommunistinen Internationale.

Suomessakin näkyy selvänä kapitalismin yleinen pula, esiintyen se sodanjälkeisen kapitalismin ensimmäisen vaiheen aikana terävänä pulana, jota vastasi porvariston häikäilemätön lahtaripolitiikka. Koko sen jälkeen kuluneena aikana on se kapitalismin yleinen pula tuntunut tuotantovoimien tuhoamisena: työväenluokan kiduttaminen alhaisilla palkoilla ja kaikinlaisella sorrolla, työtätekevien talonpoikain näännyttäminen korkeitten teollisuustuotteiden hintojen, velkaantumisen ja kasvavien verojen kautta (maatalouspula). Suurpääoma pyrki hallitsemaan, ensin monarkistisesti, sitten "demokraattisen tasavallan", verhotulla suurporvariston diktatuurin muodolla.

Koko aikana luokkasodan jälkeen on tietoisille työläisille, marxilaisille, ollut selvänä, että kapitalismin yleinen pula tulee pian johtamaan terävään pulaan, joka kaikille silminnähävästi taas paljastaa

vallankumouksellisen ratkaisun välttämättömyyden. Ja vallankumouksen välttämättömyys merkitsee sitä, että sen johdossa tarvitaan kommunistinen puolue, jota ilman se toisen kerran olisi tuomittu tappioon.

2. SKP:n perustaminen.

Turvataksaan Suomen uuden vallankumouksen voiton täytyi luoda uusi puolue, joka saattoi vain syntyä tekemällä tinkimätön ja selvä poliittinen ja järjestöllinen pesäero sosialidemokratiasta. Tuli selvästi ratkaista kysymys proletaarisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin puolesta tai sitä vastaan. Neuvosto-Venäjälle valkoisten kostoraivolta pelastuneet, vallankumouksen johdossa olleet silta-saarelaiset sekä punakaartien parhaat taistelijat, Suomen vallankumousten kokemusten valossa tehden tiliä Suomen vallankumouksen tappion syistä, tutustuen bolshevikkien kokemuksiin, marxilais-leniniläiseen vallankumousteoriaan, ja tekivät lopullisesti tuon pesäeron, perustivat SKP:n Suomen tulevan vallankumouksen voiton takeeksi.

Vallankumoukselliset työläiset Suomessa, vankileireillä ja valkoisen terrorin alaisessa "vapaudessa", tekivät myös samanlaista selvitystä saamistaan kokemuksista ja saatuaan tiedon SKP:n perustamisesta, ottivat sen ilolla vastaan. Sen kautta saivat he vastauksen peruskysymykseensä, että vain pesäero sosialidemokratiasta ja kommunistisen puolueen perustaminen takaa nyt menestyksellisen taistelun ja voiton.

SKP perustettiin Moskovassa elok. 25 p. alkaneessa neuvottelukokouksessa, jossa ensin suoritettiin perusteellinen Suomen vanhan sosialidemokratian arvostelu ja vallankumoustappion syiden selvittely. Rat-

kaiseva päätös tehtiin elok. 29 p. jolloin äänestyksen jälkeen hyväksyttiin kommunistiset teesit, perustettiin SKF. Puolueen perustuslausunnossa selitettiin, että on välttämätöntä kohottaa proletariaatti valtaan, "hävittääkseen porvarillisen rosvovaltion ja kapitalistisen talousjärjestelmän".

Täten tahtoi puolue, "kuten aikoinaan tekivät myös Marx ja Engels, erottautua vallankumouksellista sosialismia vastustavista "sosialisteista" ja "sosialidemokraateista", jotka eksyttävät työläisjoukkoja pois siltä vallankumouksen taistelun tieltä, joka välittömästi johtaa työväen diktatuurivaltaan ja sosialistiseen vallankumoukseen".

Valkoisten sosialidemokraattien vaihtaessa sosialistisen kumouksen tunnuksen yhteistyön tunnukseksi porvariston ja porvarillisen lahtari-"kansanvallan" kanssa asetti SKP:n perustava kokous työväestölle päämääräksi pyrkiä "kaiken valtiollisen ja taloudellisen vallan anastamiseen omiin käsiinsä luomalla työväen neuvostovalta".

Työväen pettureita, tannereita, ryömiä ja muita valkoisia sosialidemokraatteja vastaan, jotka järjestivät vanhan sosdem. puolueen nimellä oman puolueensa anastaen sille valkoisen terrorin turvin työväen lehdet ja järjestöt sekä muun työväen omaisuuden taistellakseen näiden avulla työväkeä vastaan porvarillisen diktatuurin puolesta, näiden petospolitiikkaa vastaan asetti SKP:n perustava kokous puolueen tehtäväksi suunnata työväen luokkataistelu uusille urille, selittäen, että "Ainoastaan sellainen työväenliike ja toiminta, josta on takeita, että se edistää kommunismin leviämistä sekä työväen tulevan sosialistisen vallankumouksen voitolle pääsyä, on hyväksyttävää ja sellaista on tarmokkaasti ajettava — toisenlaisella kannalla esiintyvää toimintaa työväen kes-

kuudessa on jyrkästi tuomittava, paljastettava ja vastustettava”.

Puolue ei kuitenkaan toimintansa alkukautena ymmärtänyt työväen jokapäiväisen ammatillisen ja poliittisen joukkotoiminnan merkitystä, vaan sitä aliarvioi, joutuen näin jonkun aikaa ”äkkijyrkälle”, ultravasemmistolaiselle kannalle, joka kyllä tulkitsee vallankumouksellistuvain työläisten vihaa valkoista valtaa vastaan ja epäluuloa sosialidemokratiaa kohtaan, mutta johtaa osataisteluiden aliarvioimiseen ja askarteluun yksipuolisesti pelkän aseellisen kapinan salaisissa valmistelutoimissa. Myös esiintyi vanhan sosialidemokratian peruja talonpoikaiskysymyksen ja kansallisuuskysymyksen aliarvioimisessa, sekä siinä, ettei vielä täysin ymmärretty oikean bolshevistisen puolueen todellista olemusta.

Tällaiseen äkkijyrkkään asenteeseen saattoi puolueen toiselta puolen katkerat kokemukset sosialidemokratiasta, joka ei ollut kyennyt johtamaan työväen vallankumousta voittoon, ja toiselta puolen se, että vallankumouksellinen tilanne kansainvälisesti oli vielä silloin kärjistynyt, vallankumouksellinen liike nousukaudessa (Saksan, Unkarin ym. vallankumoustaistelut) ja näytti Suomessakin olevan välittömästi edessä uusi vallankumouksellinen nousu ja taistelu vallasta.

Pian kuitenkin puolue Kommunistisen Internationalen avulla voitti alkukautensa ”lapsentaudin” ja ryhtyi käytännöllisesti järjestämään työväen taistelutoimintaa Suomessa.

Näin oli alkanut uusi vaihe Suomen työväenliikkeessä, tehty selvä pesäero sosialidemokratiasta. Sosdem petturit olivat valinneet tiensä, porvariston kannattamisen tien. Sitä vastaan julisti SKP:

”Ei voi olla muuta kuin kaksi taistelurintamaa. Toinen on punaisten ja toinen on valkoisten. Toinen

socialistisen vallankumouksen ja toinen lahtaritaantumuksen. Jokaisen on valittava toinen tai toinen." (Kommunistinen vaalilippu. Annettu Pietarissa 5/II—1919).

3. Puolueen toiminta alkuaikana.

Perustamisensa jälkeen alkoi SKP voimakkaan valistus- ja organisatiotoiminnan Neuvostoliitossa olevien suomalaisten punakaartilaiden ja muiden vallankumouspakolaisten keskuudessa. Julaistiin suuri joukko kommunistista kirjallisuutta ja suoritettiin muuta valistus- ja valmistustyötä. Neuvosto-Venäjällä kommunistisissa klubeissa olevat suomalaiset kommunistit liittyivät Venäjän Kommunistiseen puolueeseen ja osallistuivat Neuvostoliiton puolustamis- ja rakennustvöhön. Samalla alkoi myös Suomessa SKP:n valistus- ja organisatiotyö. Levitettiin kirjallisuutta ja julistuksia, tehtiin puoluetta tunnetuksi ja luotiin puolueverkkoa.

Suomen porvaristo näki SKP:ssa vaarallisimman vihollisensa ja kohdisti sitä vastaan ankaran vainotoiminnan. Asiamiestensä kautta Neuvosto-Venäjällä se myös alkoi salaisen provokatio- ja hajoitustoiminnan. Käyttäen hyväkseen luokkasodan tappion synnyttämää katkeruutta ja vallankumouspakolaisten keskuudessa vallitsevaa epäluuloa, kuten myös pakolaisten huolto- ym. oloissa olevia epäkohtia, lietsoi se oppositiota SKP:n johtoa vastaan ja järjesti harhautuneiden punakaartilaisainesten käden kautta elokuussa 1920 Pietarissa SKP:n johto- ja toimihenkilöiden katalan murhan. Mutta puoluetta ei se tällä voinut tuhota, vaan tunki SKP samaan aikaan juurensa syväälle Suomen luokkatietoisten työläisten keskuuteen.

V. 1919 alkaa SKP:n vaikutuksesta ja sen johdolla terävä suuntataistelu valkoisen sosialidemokratian ja SKP:n toiminnan avulla vasemmistuvain valkumouksellisten työläisten kesken. SKP:n johdon lähettämänä johtaa toveri Kuusinen taistelua sosdem johtajia vastaan. Tätä taistelua käydään Suomen Sosdem puolueen ja Nuorisoliiton sekä Ammattijärjestön sisällä sekä työväen joukoissa, ja johtaa se v. 1920 alussa Sosdem Puolueen jakaantumiseen ja Sosialistisen Työväenpuolueen muodostumiseen Kommunistista Internationalea kannattavaksi julkiseksi joukkopuolueeksi. S.d. Nuorisoliiton johto valtaaan ja yhtyy liitto Kommunistiseen Nuoriso-internationaleen. Suomen Ammattijärjestön johdosta syrjäytetään valkoiset sosialidemokraatit ja asettuu se luokkataistelun kannalle, Punaisen Ammatillisen Internationalen aatteiden kannattajaksi.

Näiden vasemmistuvain joukkojen keskuudessa vaikuttivat kuitenkin vielä voimakkaina vanhat sosdem perut, joista SKP II:ssa puoluekokouksessaan syksyllä 1919 varoitti, lausuen:

"Eräät vasemmistolaiset näyttävät pyrkivän vain nykyisen puoluejohdon (sosdem) muuttamiseen joko suhteellisen osanottonsa kautta tai sen täydelleen uudistaen, toiset taas pitävät välttämättömänä uuden puolueen perustamista. Puoluekokous lausuu, että vain täydellinen ja selvä periaatteellinen ja järjestöllinen eroaminen työväen asian peppureista on menestyksellisen luokkataistelun ehdoton edellytys."

Samassa kokouksessa nähtiin keskustalaisuuden ja opportunistin vaara Suomen vasemmistoliikkeessä. Kokous lausui: että kun työväen luokkotietoisin osa tekee järjestöllisen ja poliittisen pesäeron sosialidemokratian kanssa, niin: "senkin jälkeen jää taistelevan proletariaatin mukaan vielä aineksia, jotka tie-

täen tai tietämättään epäselvillä, joskin "jyrkillä", usein pelkästään sanaradikaalisilla puheenparsilla koettavat säilyttää työväen luottamuksen, mutta itse teossa sekoittavat ja ehkäisevät työväen vallankumouksellista valistus- ja valmistustyötä sekä toiminnan hetkellä epäröimisellään ja horjumisellaan pettävät työväen asian, sen ratkaisevan taistelun lahtariterroria vastaan ja oman valtansa, proletariaatin diktatuurin puolesta".

Ja puolueen III edustajakokous v. 1920 toteaa, että perustetussa Sosialistisessa Työväenpuolueessa samalla kun siinä oikeaan kommunistiseen päämäärään "puolueen pohjajoukot pyrkivätkin, ilmenee osassa Suomen Sosialistisen Työväenpuolueen johtavia piirejä taipumusta opportunistisiin (oloihin mukautuminen). Yksi sellainen opportunistinen ilmaus on STP:n johdon pyrkimys ostaa julkisen toiminnan mahdollisuudet myönnytyksillä, periaatteen ja menettelytavan epäselvästi esittämällä, siten himmentäen kommunistiin pyrkiväin työläisten häsityksiä".

Puoluekokous asetti tehtäväksi valitulle puoluejohdolle: "vastukset ja vaikeudet voittaen SKP:n ja KI:n periaatteiden ja käytännöllisten päätösten mukaisesti vahvistaa puolueemme kommunistinen vaikutusvalta ja joht STP:ssa, jotta STP kehittyä sellaiseksi proletaariseksi julkiseksi puolueeksi, joka valmistaa rekryyttejä SKP:n riveihin sekä valmistaa joukkoja proletariaatin diktatuurin toteuttamiseen Kolmannen Kommunistisen Internationalen taistelulipun alle."

Näihin aikoihin esiintyy myös SKP:n bolshevisoinnin prosessissa sen ensimmäinen kriisi. Puoluejohdossa muodostuu sen enemmistöä vastaan oppositio, joka käytännöllisessä joukkotyössä nopeammin vapautui puolueen toiminnassa alkuaikoina esiinty-

neestä vasemmistolaisesta lahkolaisuudesta, rakentaessaan puolueelle laajaa joukkoliikettä (STP:n perustaminen, SAJ:n ja Sosdem. Nuorisoliiton valtaus) joutui itse oikeistolaiseen julkisen (legaalisen) liikkeen yliarvioimiseen ja salaisen kommunistisen puolueen rakentamisen aliarvioimiseen, ilmeten siinä sosdem. aatteellisen perinnön vaikutusta. Tämä oppositioryhmä teki myös itsensä syypääksi kurinpitorikkomukseen kieltäytyessään täyttämästä KK:n enemmistön kutsua saapua Neuvosto-Venäjälle. Tämän kriisin puolue voitti puoluekokouksessa v. 1921 Kominternin johdolla Puoluekokous antoi Keskuskomitealle tunnustuksen siitä, että se vaikeana aikana oli puolustanut "kommunistisen puolueen perusedellytyksiä, puolueyhteyden, puoluekurin ja velvollisuuksien täyttämisen välttämättömyyttä", samalla kun se arvosteli puolueen johdon työssä esiintynyttä byrokraattista johtotapaa, puutteellisuuksia ja virheitä, ylimalkaisuutta ja ultrabolshevistista malttamattomuutta ym.

Puoluekokous hyväksyi yksimieliset päätökset, Kominternin II ja III:n kokouksen päätösten perusteella määritellen puolueen taktiikan ja organisation suuntaviivat, "teroittaen jokaiselle puolueen jäsenelle ilman eroitusta puolueen sisäisen eheyden ja yhtenäisyyden välttämättömyyttä, joka vaatii kommunistiseen yhteiskuriin alistumista ja puoluejohdon auktoriteetin tukemista."

Tällä kaudella puolueen vaikutus tuntui voimakkaasti, paitsi kaupunki- ja teollisuustyöläisten myös maa- ja metsätyöläisten sekä pienviljelijäin keskuudessa. Laajan joukkoliikkeen kautta valtaa työväki takaisin 8-tunnin työaikalain. Kunnallista äänioikeutta, jonka työväki oli v. 1917 vallannut, ei porvaristo voinut siltä riistää ja käytettiin sitä työväen

etujen ajamiseen. Lakkotaistelujen avulla saatiin palkanalennuksia torjutuksi, jopa saatiin palkankorotuksiakin. Eduskuntaan saatiin v. 1922 työväelle 27 vasemmistolaista edustajaa, joukossa huomattava osa puolueen jäseniä. Eduskunnan puhujalavaa käytettiin porvariston luokkadiktatuurin ja sosialidemokraattien petospolitiikan paljastamiseen sekä työväenluokan ja työtätekevän maalaiskansan etujen puolustamiseen.

Maaseudulla tehtävästä työstä määrittelee puoluekokous v. 1921, että "SKP:n lähimpänä tehtävänä on työtätekevän, riistetyn, sorrosta ja rasituksesta kärsivän väestön luokkatietoisuuden kohottaminen, sen järjestäminen työväen poliittiseen luokkataistelupuolueeseen ammatillisiin ja osuustoiminnallisiin järjestöihin ja voittaminen kommunismin puolelle kaupunki- ja teollisuustyöväen uskollisiksi liittolaisiksi ja taistelutovereiksi."

Tässä päätöksessä tuntui vielä sosialidemokraattisen perinnän vaikutusta. Se rajoittui yksinomaan maaseudun riistettyjen luokkatietoisuuden kohottamiseen ja niiden järjestämiseen luokkapuolueeseen ja muihin järjestöihin. Kehitystä bolshevistiseen suuntaan osoittaa liittolaissuhteen esilleotto. Kuitenkin käytännössä puolustettiin köyhän maalaiskansan asiaa. Sen vaikutus tunkeutui pientalonpoikaiston keskuuteen eritoten Pohjois-Suomessa ja Savossa, mutta myöskin muualla.

STP teki SKP:n johdolla voimakasta työtä Neuvosto-Venäjän tunnetuksi tekemiseksi, sekä järjesti laajan puolustuskamppailun sen puolesta. Suomen lahtariporvariston järjestämien Aunuksen ja Vienan Karjalan valtausyritysten aikana SKP:n järjestämä neuvostovallan puolustus oli tärkeänä tekijänä estämässä Suomen hallitusta virallisesta sodanjulistuksesta Neuvosto-Venäjää vastaan.

Suomen porvaristo oli pakoitettu tällaisista hyökkäyksistä luopumaan ja virallisesti noudattamaan Tartossa v. 1920 solmittua rauhansopimusta.

Suurena heikkoutena puolueen työssä oli kuitenkin se, että se ei lujittanut omaa organisatiotansa. vaikka puolue oli v. 1921 puoluekokouksessa päättänyt, että puolueen on oltava "luja maanalainen järjestö", jota pitää koossa tiukka ja tinkimätön puoluekuri ja vankka puoluejohto", sekä asettanut tehtäväksi puolueen perusjärjestöjen, solujen muodostamisen työpaikkoihin ja ammattiosastoihin. Käytännössä tapahtui luokkataistelun johtaminen SSTP:n SAJ:n ja nuorisoliiton toimitsijain ja lehdistön kautta, joista muodostui SKP:n perusrunko eikä puolue itse luonut omia järjestöjä eikä niiden kautta laajaa joukkopohjaa työmaille eikä omissa nimissään tullut riittävästi työläisille tunnetuksi.

Tämä puolueen bolshevistisen organisatiopolitiikan opportunistinen laiminlyönti tällä kaudella johti 1923 elokuun leikkauksessa siihen, että puolue suuressa määrin kadotti väliaikaisesti yhteyttäan joukkoihin. Jo sitä ennen työväki kärsi muutamia suuria osittaistappioita. Nuorisoliike lakkautettiin, joskin sitä heti ryhdyttiin uudelleen organisoimaan. Eräät suuret lakkotaistelut vv. 1922—23 päättyivät työväen tappioon.

4. Puolue sodanjälkeisen kapitalismin toisella kaudella.

Kansainvälisessä mitassa onnistui kapitalismin, sosialidemokratian avulla lyödä takaisin työväenluokan vallankumoukselliset hyökkäykset ja saavuttaa väliaikainen, suhteellinen vakaantuminen. Tämä ei kuitenkaan merkinnyt kapitalismin parantumista, kuten

sosialidemokraatit uskottelivat, vaan jatkui yhä kapitalismin yleinen sodan jälkeinen pula. Sen merkkejä oli ensiksikin Neuvostoliiton olemassaolo, se että kuudes osa maapallosta oli temmattu irti kapitalistisesta talousjärjestelmästä. Toiseksi se, että tuotannon nousu oli epätasaista, jatkuen lamaannus useissa maissa. Maatalouspula oli verrattain yleinen. Imperialistiset ristiriidat kärjistyivät ja sodanvaara oli alituiseen uhkaamassa. Työväenluokan ja talonpoikaiston taistelut jatkuivat. Siirtomaiden ja sorrettujen kansojen vapausliike jatkui.

Suomessakin ilmeni kapitalismin suhteellinen vakaantumisen sijaan, että porvaristo saa taloutensa käyntiin imperialisteilta saamiensa lainojen, suurten puutavaratilausten ja työväestön häikäilemättömän riistämisen avulla. Valtiollisella alalla ei porvaristo voi hyökkäyksestä huolimatta työväen legaalisia luokkataisteluvapauksia riistää. Sosialidemokratian hajaantumisprosessi myös osittain pysähtyy, se saa puoluekoneistonsa kuntoon ja harjoittaa yhä julkeammin yhteistyöpolitiikkaa porvariston kanssa vallankumouksellista työväenliikettä vastaan, käyttäpä porvaristo sitä 1927—28 hallituksessakin.

V. 1928 syksyllä SKP:n KK:n täysistunto (pleenumi) asettaa puolueelle tehtäväksi, että sen on "saatava työväen voimattomuuden ja arkuuden tunteoiksi". Asetetaan keskeiseksi työväen ja talonpoikain valtatus, jonka pohjalta lähtien "on voitettava tosiasiallinen vaikutusvalta sosialidemokratiankin kannattajina oleviin joukkoihin". Asetetaan tehtäväksi järjestää työväen laaja luokkataistelujoukkoliike päiväkysymysten pohjalla. Näiksi kysymyksiksi pleenumi viitoittaa: "työväen laillisten luokkataisteluoikeuksien puolustamisen ja ammatilliset päivän vaatimukset".

Nostetaan* myös kysymys yhteisrintamataktiikan soveltamisesta tarkoituksella: "paitsi työväen yhteisten joukkotaistelujen aikaansaaminen, myös sosialidemokratian johtajain erottaminen joukoista, paljastamalla nuo johtajat porvariston apureiksi".

Puolueen otetta joukkoliikkeessä ei elokuun leikkaus kyennyt pitkällekkään herpaannuttamaan. Ammatilliset järjestöt, joita lahtaristo ei kyennyt sillä kertaa hajoittamaan, takasivat yhteydet joukkoihin. V. 1924 talvella käy työväestö ensimmäiset menestykselliset lakkotaistelut. Lakkotaisteluissa ilmenee voimakasta kasvua. Kun v. 1924, jolloin työseisauksen luku painui pienimmilleen, oli 31 työtaistelua, joissa lakkolaisia 2.066, niin v. 1926 ovat vastaavat luvut: 72 työtaistelua, osanottajia 10.280. V. 1927—79 työtaistelua, osallistujia 18.868 (puuttuu tiedot 2 työtaistelusta). V. 1928 — 71 työtaistelua, 27.226 työläistä. Näissä lakoissa työläiset saivat palkkojaan kohotettua huomattavasti. Myöskin pakoitettiin työnantajat useimmissa tapauksissa tekemään työntekijäin kanssa kirjalliset sopimukset, joista työnantajat yleensä halusivat periaatteellisesti kieltäytyä.

Tämä yöväen taloudellinen hyökkäys pysähtyy v. 1929, jolloin lakkojen määrä supistuu 26 ja niihin osallistujain määrä 2.443, aleten vielä v. 1930 lakkojen lukumäärä 11 ja lakkolaisten 1.673.

Syynä tähän työväen taloudellisten taistelujen alalla tapahtuneeseen pysähdykseen on pidettävä seuraavia seikkoja: 1) v. 1928 alkanut talouspula alkaa voimakkaasti tuntua v. 1929. Rakennusteollisuus jo pysähtyy miltei kokonaan ja muilla aloilla työttömyys myöskin kasvaa tavattomalla nopeudella. Tämä pysähdytti työväen taloudellista hyökkäystä, kun ei oltu selvitetty, miten pulankin oloissa voidaan taistella; 2) sosialidemokraattien sabotaashi ja taistelujen rik-

kurointi sekä hajoitustyö, jota opportunistit tukivat; 3) työnantajain tiukka järjestäytyminen työväen taisteluja vastaan sekä näiden järjestämäin rikkuriarmeijan toiminta; 4) se, ettei SAJ kyennyt järjestämään taisteluja laajemmalla rintamalla ja kehittämään taisteluja riittävällä tarmolla muuttuneissa olosuhteissa (heikko taistelu rikkuruutta vastaan, valankumouksellisten taistelumuotojen, kuten työssä-olevain ja työttömien yhteisten esiintymisten järjestäminen, mielenosoitukset jne). SKP:n syytä tässä on se, että se ei riittävän ajoissa paljastanut hoipertelevia keskustalaisaineksia eikä lujittanut otettaan ammatillisessa liikkeessä, ollen siinä itsessään vakavia opportunistisia heikkouksia.

SKP:n toiminnan avulla nostetaan laaja menestyksellinen yhteisyystaistelu SAJ:n eheyden puolesta. Oikealla taktiikalla lyötiin sos-dem. hajoittajain yritys valloittaa tai hajoittaa ammattijärjestö v. 1926 edustajakokouksessa. Huolimatta sosdem puolueen johdon hajoitustyöstä ja luokkataisteluluopioiden (huttusten ym) heille antamasta avusta alkoi SAJ:n jäsenmäärän voimakas nousu. Kun se oli v. 1921 — 45.589, niin v. 1928, jolloin sosialidemokraattien ja renegaattien hajoitustyö oli kiivaimmillaan, se nousi yli 90.000.

Vaikkakin kireimmiksi ja terävimmiksi riitakysymyksiksi ulkonaisesti nousivat SAJ:n kansainvälisiä suhteita käsittelevät kysymykset, niin pohjaltaan oli kysymys ammattiyhdistysliikkeen suunnasta ja merkityksestä Suomessa tällä kaudella.

Sosialidemokraatit tahtoivat saada ammatillisen liikkeen alistettua tukemaan yhteispolitiikkaansa porvariston kanssa. Tätä häiritsi kommunistien vaikutuksen alaisena luokkataistelukannalla oleva ammatillinen liike ja siksi he kohdistivat raivoisan hyökkäyk-

sensä SAJ:n käymiä lakkotaisteluja vastaan suoras-
taan ne murtaakseen (satamalakko, Nokian kumiteh-
taan työläisten lakko) ottaen päämääräkseen SAJ:n
tuboamisen, kun heillä ei ollut mahdollisuutta päästä
siinä isännöimään.

Tämä Suomen ammatillisen liikkeen, luokkatais-
telukannalla yleensä pysyminen, vaikka siinä esiintyi-
kin heikkouksia, turvasi työväestölle mahdollisuuden
ei ainoastaan puolustautua kapitalismin vv. 1922—23
alkaneita hyökkäyksiä vastaan, vaan myös mahdolli-
suuden siirtyä puolustuksesta hyökkäykseen, kuten
edelläolevat lakkotilastot osoittavat.

Tänä kautena paljastui ammatillisten järjestöjen
johtopukeilla olleiden keskustalaisten todellinen
karva. He alkoivat avoimen hyökkäyksen kommuniste-
ja vastaan asettaen tehtäväkseen uittaa SAJ:n
Amsterdamin keltaiseen ammattiyhdistys-internationa-
leen ja saada kommunistit syrjäytettyä ammattijär-
jestön johdosta. Nämä yritykset lyötiin takaisin
SKP:n järjestämällä laajalla ja tehokkaalla ammatil-
listen perusjärjestöjen ja keskusneuvostojen lujitta-
misella kommunistien johtoon. Liittojen johdosta
siirretään pois kaikista selvimmät luokkapetturit ja
estetään ammatillisen liikkeen joutuminen sosialide-
mokraattien vaikutuksen ja johdon alaisuuteen, mikä
olisi merkinnyt niiden luokkataisteluluonteen kuohit-
semista ja niiden alistamista suhteellisella vakaantu-
miskaudella porvariston työväen kustannuksella suo-
rittaman ratsionalisointipolitiikan välineiksi.

Vallankumouksellisen työväen poliittinen toiminta
nousi v. 1923 saadusta iskusta hyvin nopeasti. SKP:n
KK:n "täysistunnon asettama tehtävä työväen laillis-
ten luokkataisteluoikeuksien puolustaminen" saa
ilmauksensa työväen poliittisen toiminnan uudelleen
järjestämisenä. Vallataan verrattain laajat legaali-

sen toiminnan mahdollisuudet. Työväen osanotto valtiolliseen ja kunnalliseen toimintaan järjestetään työväen paikallis- ja vaalijärjestöjen kautta. Eduskuntavaaleissa v. 1924 keväällä sai vasemmistotyöväestö eduskuntaan valittua 18 edustajaa huolimatta siitä, ettei julkista joukkoliikettä oltu saatu vielä kunnolleen järjestettyä eikä lehdistöä kuntoon. V. 1925 suoritetuissa presidentin valitsijamiesvaaleissa esitetään työväen ja talonpoikain valtatunnus. Vaaleihin osanotto muodostui heikoksi sen takia, että puolueemme ei kyennyt niiden merkitystä suurille joukoille selvittämään. Demokraattisia harhoja ilmeni siinä, että jopa osa puolueemme jäseniä ei ymmärtänyt presidentin vaalien vallankumouksellista hyväksikäyttämisen mahdollisuutta. Kun pidettiin mahdolltomana saada työväen edustajaa presidentiksi, niin ei vaalitoimintaakaan pidetty tärkeänä. Molemmisakin vaaleissa työväessä tällä kaudella esiintyi passiivisuutta. Eräissä vasemmistolaisissa luottamusmiehissä, jopa puolueen jäsenissäkin esiintyy tässä yhteydessä opportunistista horjuntaa; eivät tahto-
neet ymmärtää puolueen esittämän valtatunnuksen merkitystä.

V. 1927 saatiin 20 edustajaa. Äänimäärä kohosi samalla 91.839:stä v:sta 1924 108.566:n V. 1929 suoritetuissa eduskuntavaaleissa, joissa kommunisteja vastaan kohdistettiin mitä ankarin hyökkäys, kohosi vallankumouksellisen työväen edustajaluku 23 ja äänimäärä 128.164:ään. Samanlainen subde esiintyi kunnallisissa vaaleissa. Niissäkin vallankumouksellinen työväestö v. 1924 jälkeen vuosi vuodelta valtasi yhä enemmän jalansijaa.

Puolueen toimesta perustetun **Suomen Kommunistisen Nuorisoliiton** toimesta ja ohjauksella järjeste-

tään julkinen (legalinen) laaja nuorisotoiminta opintoyhdistysliikkeen muodossa. Sen kautta tulivat laajat työläisnuorisojoukot vedettyä kommunismin vaikutuspiiriin. Erittäin merkitykselliseksi on katsottava nuorison osanotto poliittiseen joukkotoimintaan vaalien yhteydessä, aatteellisessa taistelussa sosialidemokratiaa vastaan. Tässä toiminnassa kehitettiin onnistuneesti uusia joukkotoiminnan muotoja, kuten sinipusero-, laulu- ja lausuntaryhmiä, joiden esitykset saivat työväenjoukkojen laajan kannatuksen. Porvaristo kohdistikin tämän takia nuorisoliikettä vastaan ankarat vainot. Heikkoutena oli se, että nuorisotoimintaa ei kyetty lujittamaan työpaikoille eikä nostattamaan työläisnuorisoa taisteluun taloudellisten päivänvaatimusten puolesta. Samoin laiminlyötiin maalaisnuorison taisteluun järjestäminen.

Työväen urheiluliikkeessä on myös merkittävä huomattavia saavutuksia. Siinä vallattiin puolueelle laaja vaikutus, jota ei kuitenkaan osattu riittävässä määrässä käyttää sosialidemokratian vaikutuksen murtamiseen, vaan onnistui sen häikäilemättömällä vaaliväärennyksillä ja petoksilla lopuksi anastaa käsiinsä TUL:n johto, jota se käytti erottaakseen aktiivisimmat vasemmistolaisaineokset ja -seurat liitosta. SKP:n johdolla järjestettiin työläisurheilijain varsin laaja oppositiotoiminta Työväenurheiluliikkeen Yhteinäisyyskomitean ympärille, joka rakensi vilkkaan vuorovaikutuksen Neuvostoliiton työläisurheilijain kanssa.

Työväen ja pienviljelijäin liiton rakentamisessa on puolueella myöskin huomattavaa eteenpäinmenoa. Puolue selvittää itselleen ja työväen joukoille tämän liiton välttämättömyyden ja määrittelee tarkemmin suhteensa talonpoikaiskysymykseen. V. 1928 KK:n täysistunnon päätös on tässä suhteessa erikoisen merkittävä senvuoksi, että siinä asetetaan selvästi puo-

lueen periaatteet ja tehtävät työtätekevän maalaiskansan taistelun järjestämiseen. Puolue selittää, että "maataan viljelevän talonpojan täysi perinnöllinen omistusoikeus maahansa olkoon koskematon." "Tilattomien maantarve on tyydytettävä luovuttamalla niille ensikädessä jo viljelykselle raivattua viljelyskelpoista maata. Sitä varten on pakkoluovutettava suurtilat, yhtiöiden ja yksityisten hallussa olevat maat" ja "pienviljelijäin lisämaan, siihen luettuna laitumen ja metsän tarve, on tyydytettävä samalla tavalla." Torpparit ja mäkitupalaiset on vapautettava maansa lunastusmaksuista ja julistettava viljelmänsä täysivaltaisiksi omistajiksi. Häädöt estettävä. Viljelytoimintaan ja rakennuksiin on saatava valtiolta apua. Rautatierahteja on alennettava. Työtätekevä maanviljelysväki on vapautettava heitä rasittavista veroista.

Tämän ohjelman pohjalla kehitti puolue varsin huomattavia talonpoikain joukkoliikkeitä (katokamp-pailu ym) ja kasvoi puolueen kannatus maaseudun pieneläjäin keskuudessa, ilmeten se m.m. työväen ja pienviljelijäin järjestöjen vahvistumisena ja vaaliliiton kannatuksen kasvuna maaseudulla. On todettava, että talonpoikaiskysymyksessä ei käytännössä johdonmukaisesti ajettu leniniläistä kantaa, vaan osaksi langettiin reformismin kalasteluunkin.

Kansallisuuskysymykseen pani puolue myös huomiota asettuen päättävästi kannattamaan ruotsalaisen kansan oikeuksia aitosuomalaista hyökkäystä vastaan, leniniläisen kannan mukaisesti puolue julisti kannattavansa ahvenanmaalaisten itsemääräämisoikeutta aina Suomen valtioyhteydestä eroamiseen asti. Ruotsalaisten työläisten, talonpoikain ja kalastajain keskuudessa kehitti puolue toimintaansa ja järjestöjään, paljastaen niin suomalaisten kuin ruotsalaistenkin herrain nationalististen kiihotuksen tarkoittavan suo-

malaisten ja ruotsalaisten raatajain toisistaan eristämistä. Tätä ei kuitenkaan tehty riittävän laajasti eikä kyllin suurella tarmolla. Samoin on puolue paljastanut sosdem johtajain kaksinaamaisuuden, kun ne keräävät ruotsalaisilta ääniä uskottelemalla kannattavansa heidän oikeuksiaan, samalla kun puolue ajoi m.m. Ahvenanmaankysymyksessä ja sen lehdissä esiintyi selvää aitosuomalaista kantaa. S.K.P. on myös käynyt taistelua vasemmistolaisessa liikkeessä esiintyneitä epäleniniläisiä kannanottoja ja lausuntoja vastaan. Itsearvostelussaan puolue myöntää, että sillä tässä työssään on huomattavia laiminlyöntejä.

SKP:n organisatiopolitiikan alalla v. 1923 suoritettu SSTP:n hajoitus muodostuu käänteentekeväksi. Puolue alkaa kiinnittää huomiota enemmän oman puoluekoneistonsa luomiseen. V. 1923 lähtien asetetaan puolueelle omat organisaattorit piireihin ja ryhdytään puolueen perusjärjestöjä luomaan.

V. 1925 pidetyssä puolueen V edustajakokouksessa jo saatetaan todeta, että varsinkin v. 1924 jälkeen "on puolueemme maanalaiseen järjestötyöhön suunnitelmallisesti ja tarmolla ryhdytty. Tässä työssä onkin nyt merkittävä vissejä tuloksia varsinkin kulu-neelta (v. 1924—25) vuodelta. Samalla todetaan saadun alulle puoluesolujen rakentaminen myöskin työpaikoille ja fraktiатыön parantuminen.

Puoluekokouksen päätös puolueen organisatiosta on tärkeä ja vielä perusteiltaan paikkansapitävä. Siinä määritellään puolueen org. politiikan perusteet ja asetetaan selvästi kysymys perusjärjestöistä. Teollisuudessa määritellään perusjärjestöksi työpaikkasolu ja maataloudessa tilasolu tai, ellei sellaista ole mahdollista luoda, kyläsolu. "Jokaisen puolueemme jäsenen, joka suorittaa puolueetyötä muodossa tai toisessa, täytyy kuulua työpaikkansa tai kylänsä soluun".

. Sama päätös velvoittaa vahvistamaan puolueen perusjärjestöjen työtä ja asettamaan kussakin piirissä työn suunnitelmalliseksi. Myöskin selitetään yksityiskohtaisesti uusien jäsenten valmistaminen niiden kiinnittämällä puolueen jokapäiväiseen vaikutukseen ja työhön.

"Puolueemme keskeisenä, kaikki käsittävänä tehtävänä on työllensä ja taistelullansa laillisesti ja laittomasti, maan päällä ja maan alla, kaupungissa ja maaseudulla, jouduttaa vallankumouksen edellytysten kypsymistä, valmistuen työväenluokkaa liitossa muiden työtätekevien kansankerrosten kanssa valtaamaan valta, mihin tehtävään historia sitä kutsuu."

"Tätä varten on välttämätöntä mitä suurimmalla innolla ja tarmolla jatkaa sekä kommunistisen puolueen että koko vallankumouksellisen liikkeen kaikinpuolista vahvistamista ja lujittamista. Se on sitäkin tärkeämpää, kun lähinnä edessäolevana aikana on toisaalta suoritettava **suuria otteluja**, toisaalta taas on varustauduttava porvariston uusien päällekkarkausien varalle, jollaiset voivat kohdata vallankumouksellista työväenliikettä milloin tahansa. Näitä molempia mahdollisuuksia on kaikessa toiminnassamme nyt pidettävä alinomaan silmällä ja sen vuoksi puolueetyömme kaikilla aloilla järjestettävä niin varmalle pohjalle, ettei sitä voi vaino estää eikä hävittää, vaan että se johtaa työväen taistelun uusiin menestyksiin ja voittoihin."

Huolimatta puolueen jäsenmäärän noususta toteaa SKP:n KK:n plenumi v. 1926, että puolueen organisaatorinen kehitys ei ole ollut niin voimakasta kuin mitä sen olisi pitänyt olla. Työpaikkasolujen lisääntyminen ei ole sanottavasti edistynyt. Asetetaan tehtäväksi v. 1925 organisatiopäätöksen pohjalla tehos-

taa, puolueen bolshevisoimista. Samoin v. 1927 pidetty KK:n täysistunto kiinnittää huomiota puolueen illegaalisen järjestöverkon vahvistamiseen ja laajentamiseen antaen siitä myös ohjeet.

V. 1920 pidetyssä puoluekonferenssissa kuitenkin yhä joudutaan toteamaan, että "kerrassaan heikkoa ja riittämätöntä on vielä puolueemme juurruttaminen työpaikoille, laajan ja vireästi toimivan työmaasoluverkoston perustalle, mikä on ainoa varma tae siitä, että maanalainen puolueemme pysyy tiukassa, erottamattomassa yhteydessä työväenluokan laajojen joukkojen kanssa. Kulkien eteenpäin heikomman vastuksen linjaa on suurimmat työmaat jääneet joko kokonaan puolueen organisatoorisen vaikutuksen ulkopuolelle tai hyvin heikosti kiinnikoplattu." Myöskin todetaan jo olevain solujen heikko toiminta, kuoreensasulkeutuneisuus, sekä oma-alotteisuuden puute. Näiden heikkouksien voittaminen ja puolueen organisationipolitiikan kohdistaminen sodan ja porvariston valmistaman kansalaissodan kannalta tärkeisiin paikkoihin ja eri paikkakunnille asetetaan tehtäväksi.

Huolimatta näistä oikeista päätöksistä ei puolue kuitenkaan lujittanut omaa organisatiotaan työpaikoille, vaan kulki heikomman vastuksen linjaa rakentaen vaikutuksensa miltei yksinomaan julkisten (legaalisten) joukkojärjestöjen varaan, itse puoluejärjestönkin suuressa määrässä sulautuessa niiden sisään.

Pääoman suurhyökkäyksen alkaessa ei puolueella ollutkaan bolshevistista organisatiota, joka olisi ollut varustautunut tällaisen hyökkäyksen varalta ja siinä kestänyt, kyennyt kehittämään vallankumouksellista joukkoliikettä, kun julkiset järjestöt tuhottiin.

Opportunistista horjuntaa ilmenee Suomen vasem-

mistolaisessa työväenliikkeessä koko kapitalismin väliaikaisen vakaantumisen kaudella.

Heti sosialistisen työväenpuolueen hajoittamisen jälkeen, kun järjestettiin työväen julkista luokkataistelutoimintaa uudelleen, esiintyy eräissä puolueeseen osaksi muodollisesti kuuluneissa julkisen vasemmistoliikkeen toimitsijoissa suorastaan SKP:n vastainen likvidatoorinen suuntavirtaus. Sen huomattavimmat edustajat: Välläri, Kulo y.m. alkoivat vankilasta käsin tehdä työtä SKP:ta vastaan, antaen tunnuslauseen uudesta joukkopuolueesta, joka jäisi riippumattomaksi ja sanoutuisi irti emigranteista "Moskovasta". Tämä tarkoitti taisteluasenteen ottoa SKP:ta ja Kominternia vastaan.

Tämän oikeisto-opportunistisen ryhmäkunnan ei onnistunut, SKP:n asettuessa vastustamaan, sellaisenaan aijettaan toteuttaa. Kuitenkin SKP löi laimin näiden likvidaattorien ajoissa paljastamisen. Päinvastoin näitä petturilinjalle luisuneita koetettiin liian kauan "kasvattaa" ja virheellisesti uskoen, että heidät voidaan vetää vielä mukaan luokkataisteluliikkeeseen. Näin sai tämä ryhmäkunta vuosikausia tehdä myyräntyötä vasemmistolaisissa järjestöissä, lehdistössä ja ammatillisessa liikkeessä eikä heiltä edes riisuttu sitä muka "kommunistista manttelia", johon he SKP:n vastaiset pyrkimyksensä verhosivat.

Vasta sitten kun näiden petturien toimesta alettiin julkisesti taistelu vasemmistolaisen luokkataisteluliikkeen organisatooriseksi ja poliittiseksi hajoittamiseksi, ja kun he yrittivät suorastaan kaapata vasemmistotyöväen päälehden itselleen ja julkisesti puolustivat sosdem ammattiliikkeen hajoitusmestareita, heidät joukoille paljastettiin, mutta ei silloinkaan vielä riittäväällä selvyydellä ja päättäväisyydellä.

Tämän välläriläisen hoipertelijasakin vaikutuksesta esiintyi myös etenkin ammatillisessa liikkeessä, muka sen yhtenäisyyden säilyttämiseksi, periaatteista horjumista ja kaupantekoa sosialidemokraattien kanssa. Tämä osaltaan horjutti joukkojen luottamusta ammatilliseen liikkeeseen ja rohkaisi sosialidemokraatteja hajoitustyössään. Ennen fasistista päällekkarkasta tämä ryhmäkunta jo avoimesti liitoutui sosfasistien kanssa SAJ:n murskaamiseksi.

Kuten Kommunistisen Internationalen kritiikissä ja SKP:n omassa itsearvostelussa puolueen antautumisen jälkeen v. 1930 fasistimullistuksen yhteydessä todettiin, oli SKP:ssa toisella kaudella päässyt kehittymään vakavaa porvarilliseen laillisuuteen maatumista, legalismia, ja käytännön opportunistia, josta on vastuussa puoluejohto.

Vaikka Kommunistisen Internationalen VI kongressi v. 1928 ja täysistunto seuraavana vuonna osoitti, että ollaan siirtymässä toisesta kapitalismin suhteellisen vakaantumisen kaudesta tämän vakaantumisen kasvavaan horjumiseen ja vaikka tämä SKP:kin täholtä v. 1929 konferenssissa huomioitiin sekä terotettiin taistelua oikeistovaaraa vastaan, ei kuitenkaan käytännössä vedetty asianmukaisia johtopäätöksiä, ei varustauduttu tämän varalta.

Ensinnäkään ei käytännössä päättävästi **pubdis-**tettu puoluetta **sosialidemokratian jätteistä ja oppor-**tinistisesta **käytännöstä**. Puolue yliarvioi lahtarivalan laillisuuden ja luotti liaksi vaikutukseensa, jonka se omasi legaalisten joukkojärjestöjen kautta. Opporunistisia aineksia ei paljastettu ajoissa eikä selvästi, vaan annettiin niiden esiintyä ikäänkuin ne olisivat kommunisteja. Samalla puolue jätti bolshevistisesti kehittämättä ja lujittamatta oman puoluekoneistonsa suurten työläismassojen keskuuteen.

Toiseksi, vaikka puolueemme onnistui murtamaan sosialifasistien yritykset vallata ammatillinen liike ja vaikka käytiin taistelua opportunistien syrjäyttämiseksi ammatillisen liikkeen johdosta ja mobilisoitiin laajoja työväen taistelua toisella kaudella työläisten työehtojen puolesta, niin tässä taistelussa oli lukuisia heikkouksia. Taistellessa ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden puolesta **tingittiin liian pitkälle sosialidemokraattien kanssa**, koettaen siten muka pelastaa yhtenäisyyttä. Käydyissä työtaisteluissa ei puolueemme niitä valvonut kylliksi; vaan jätti ne Ammattijärjestön hoitoon. Niitä ei pyritty konkreettisesti ohjaamaan ja suuntaamaan terävämmin työnantajia, valtiovaltaa eikä sosdem johtajia vastaan eikä kehitetty voimakkaampaa taistelua lakonrikkuriutta ja fasistien väkivaltapolitiikkaa vastaan.

Puolueeseenkin olivat päässeet toisella kaudella tunkeutumaan vakaantumiskauden mielialat, jotka ilmenivät legaalisuuteen maatumisena ja käytännön opportunistisina ja varustautumattomuutena siirtymään uuteen tilanteeseen, johon kapitalismin sodanjälkeisen pulan kolmannen kauden pohjalla noussut fasistinen päällekkarkaus puolueen asetti. Toiselta puolen sosialidemokraattiset harhat, joista puolue ei ollut täysin vapautunut ja joita kapitalismin suhteellinen vakaantumiskausi oli omiansa uudelleen synnyttämään, estivät puoluetta varustautumasta päättävään vastarintaan porvariston suurhyökkäystä vastaan.

5. Fasistinen päällekkarkaus ja SKP:n antautuminen ja puolueen kriisi.

Kapitalismin talouspulan oireet alkoivat Suomessa voimakkaammin tuntua v. 1929. Kriisi ilmeni ennenkaikkea ulkomaanmarkkinoitten supistamisena ja teol-

lisuuden pääalojen tuotannon laskuna sekä maatalouspulan syvenemisenä. Talouspulan pääsyynä oli se, että finanssipääoman voitonsaalistus joutui räikeään ristiriitaan tuotantovoimien kehityksen kanssa teollisuudessa sekä maataloudessa.

Halu sysätä tämän kriisin seuraukset työläisten ja muiden työtätekevään kerrosten ja ennenkaikkea työtätekevään talonpoikain kannettavaksi oli perussyynä fasistisen diktatuurin käytäntöönottoon Suomessa. Tämän porvariston pyrkimyksen toteuttamisen esteenä oli SKP:n johtama laaja vallankumouksellinen joukkoliike, ennen kaikkea kommunistien johdossa oleva ammatillinen liike, jonka tuhoaminen oli välttämätön ehto päästäkseen toteuttamaan finanssipääoman häikäilemätöntä rosvosuunnitelmaa. Kapitalismin pulan kärjistyminen aiheutti Suomen porvaristossa myös entistä suuremman halun löytää pulasta ulospääsy hyökkäyksen kautta Neuvostoliittoa vastaan, yhdessä suurimperialistien interventiosuunnitelmien kanssa. SKP oli myös nähnyt fasismin vaaran. Mutta se ei oikein arvioinut sitä, millä tavalla tämä Suomen hallituskomennon fasisoiminen tulee tapahtumaan, ei lujittautunut työpaikoille eikä siten turvannut yhteyttään laajoihin joukkoihin. Pidettiin mahdollisena toiselta puolen sitä, että äärimmäiset fasistiainekset nousevat ja kaappaavat vallan eduskunnan käsistä, ja toiselta puolen ajateltiin, että fasistidiktatuurin toimeenpano käy vähitellen demokratian laillisten muotojen alituisen supistumisen kautta.

SKP ei ottanut kylliksi huomioon sitä, että kaikki porvarilliset puolueet olivat jo sangen pitkälle fasisoituneet ja että ne noudattivat suurpääoman johtoa nojautuen suojeluskuntiin, joiden porvaristo ei missään tapauksessa sallinut hajota keskinäisissä riidoissa. Vaikka niiden keskuudessa oli horjuntaakin fasistisen

diktatuurin toteuttamisen keinoihin ja vauhtiin nähden, niin ne sängen helposti alistuivat toteuttamaan suurpääoman vaatimuksia. Lapualainen kansanliike oli se ruoska, jolla suurpääoma ahdisti horjuvia porvarisryhmiä tahtonsa toteuttamiseen. Sitä liikettä kehitettiin finanssikapitalistien rahastamana, pääasiassa kansalliskiihkon lietsomisen kautta, nostattamalla taantumuksellisissa suurtalonpojissa niiden vihaa vallankumouksellista työväestöä vastaan ja osittain synnyttämällä talonpoikaisherroksissa toiveita siitä, että voimaansaattamalla "lujan hallituksen" voitaisiin heitä pulasta pelastaa.

Sosialidemokratialla oli myös suuri osuus fasistisen diktatuurin toteuttamisessa. Sen ensimmäisenä tärkeimpänä tehtävänä on työväen luokkavoiman pirstominen. Jo ennen fasistimullistusta se hajotti Suomen Ammattijärjestön. Se saarnasi taluspulan pikaista ohimenoa sekä kylvi työväen keskuuteen mielialoja, ettei pulan aikana ole mitään mahdollisuuksia taistella työväen elinehtojen puolesta, vaan on pula "kai-kille yhteinen" ja on työväenkin "kannettava siitä osansa". Sosialidemokraattiset sanomalehdet provo-soivat ohranaa angitsemaan kommunistisia ja vasemmistolaisia työväen johtajia suoranaishiljallaan. Fasistisen päällekkarkauksen aikana sosdem johtajat julistivat Tannerin suun kautta, että heillä on sama päämäärä kuin lapualaisillakin, nimittäin kommunismin kukistaminen. Samalla kun he olivat puhuvinaan lapualaisten mellasteluja vastaan, he suorastaan puolustivat näitten tihutöitä, syyttäen kommunisteja, että nämä muka toiminnallaan olivat aiheuttaneet fasistihyökkäyksen. Sosialifasistien toimintaa tukivat myöskin hoipertelijat, jotka omalta kohdaltaan myös todistelivat pulan olemattomuutta ja sitten yhtyivät sosialifasistien virteen, ettei pula-aikana

voi taistella, siten kylväen antautumismielialoja joukkojen keskuuteen.

Fasistinen diktatuurijärjestelmä toteutettiin Suomessa kehittämällä raivoisa ajojahti vallankumouksellista työväenliikettä ja kommunistista puoluetta vastaan. Suomen Ammattijärjestö estettiin toimimasta, työväenluokan toimitsijat suurin osa joko vangittiin tai kyydittiin rajan taakse, työväen sanomalehdet estettiin ilmestymästä.

Fasistinen diktatuurijärjestelmä esiintyi ja esiintyy yhä seuraavissa päämuodoissa: a) suurporvaristo omien pääedustajainsa kautta pitää tiukasti välittömän johtovallan koko hallitusjärjestelmässä; b) työväenluokan valtiollisten ja taloudellisten oikeuksien laillisten järjestöjen väkivaltainen tuhoaminen ja vallankumouksellisen työväenliikkeen järjestelmällinen vainoaminen ja terrorisoiminen; c) järjestelmällinen työpalkkain alentaminen ja työehtojen kiristäminen kaikilla teollisuusaloilla ja laajan joukkotyöttömyyden varjolla pakkotöiden järjestämiseksi; d) maalaisköyhälistön ja laajain omistavainkin talonpoikaisjoukkojen puhtaaksi ryöstäminen; e) hillitön sotavarustelu ja täysin fasistinen ulkopoliittikka Neuvostoliittoa vastaan.

Puolueemme antautui fasistikumouksen edessä ilman joukkovastarintaa. Tämä antautuminen johti puolueemme syvään kriisiin, joka ilmenee ennen muuta puoluejärjestön elävän yhteyden katkeamisena laajoihin työväenjoukkoihin ja puolueen joutumisena toimettomuuden ja saamattomuuden tilaan taistelussa suurporvariston päällekkarkauksen edessä ja antautumismielialojen leviämisenä laajojen työväenjoukkojen keskuuteen.

Suomen porvaristo asetti päämääräkseen poikkeuslaeillaan kuin myöskin tällä laillistuttamattomalla

terrorilla sekä sosialidemokraattisilta järjestöiltä saamallaan avulla jatkuvasti estää työväen luokkataistelun nouseminen niin valtiollisella kuin taloudellisellakin alalla. Puolueemme heti lausui: "Tämä tehtävä on porvaristolle ylivoimainen: se voi tällaisilla hyökkäyksillään korkeintaan saavuttaa itselleen ohimenevän hengähdyspaussin, jonkun aikaa pidättää vallankumouksellisen työväenliikkeen nousua. Ennenkaikkea kommunistisen puolueen johtavasta toiminnasta riippuu tällöin vallankumouksellisen nousun jouduttaminen, jonka edellytyksenä on lähinnä se seikka, että työväen joukkoliikkeen painopiste, joka ennen oli eduskunta- ja kunnallisvaalikamppailujen sekä ammattijärjestöjen työsopimuspyrintöjen alalla, saadaan nopeasti siirtymään uusille urille ja osaksi uusiin muotoihin: työpaikkaliikkeisiin yleensä ja erityisesti työlakkoihin, työttömäin liikkeeseen ja katusiintymisiin, voimakkaisiin mielenosoituksiin ja muihin joukkotaisteluihin. Ainoastaan tämän käänteen suorittaminen työväen joukkoliikkeessä, tämä voimain uudestirytys sen luokkataistelurintamalla auttaa työväkeä murtautumaan ulos luokkavihollisen kuristavasta saarroksesta sekä siirtymään tehokkaaseen vastahyökkäykseen." (V. 1931 poliittisesta päätöslauselmasta).

6. SKP:n taistelu puoluekriisin voittamiseksi ja käänteen aikaansaamiseksi.

SKP kävi heti v. 1930 tapahtuneen fasistimullistuksen jälestä ankaralla kädellä kiinni niihin heikkouksiin, virheisiin ja puutteisiin, jotka olivat sen antautumiseen johtaneet. Ankaralla itsearvostelulla se oikaisi poliittisen linjansa, järjesti puolue toimintansa uusien olosuhteiden pohjalla. Puolue asetti teh-

tehtäväkseen työväen luokkataistelun painopisteen siirtämisen vaalikamppailujen ja legaalisen ammattijärjestön toiminnan alalta työpaikoille, kaduille ja töttömain joukkoihin, kuitenkin luopumatta käyttämästä ainoatakaan niistä legaalisista taistelumahdollisuuksista, mitä suinkin voidaan hyväksikäyttää. Asettaen tehtäväkseen enemmän kuin koskaan ennen oikein yhdistää julkinen ja salainen toiminta kommunistisessa joukkotyössä vallankumousliikkeen kaikilla sen aloilla.

Terävän kritiikin kohdisti puolue kaikkia antautumismielialan ilmiöitä vastaan, asettaen tehtäväkseen taistella kaikkia vastahakoisuutta ja jarrutusta vastaan bolshevistisen joukkojen mobilisoinnista, (joka perustuu esim. legaalisen hyvän sään palaamisen odotukseen, vanhain legaalisten menettely- ja työtapain takaa-ajamiseen ja sosialidemokratian pitämiseen pienempänä pahana). Nämä oikeistolaiset mielialat, jotka puolue katsoi ja katsoo päävaarakseen, hidastuttivat ja edelleen hidastuttavat puoluettamme välttämättömän kääntein teossa. Myöskin on puolue joutunut taistelemaan vasemmistolaisia opportunistia vastaan, joka esiintyy vastahakoisuutena bolshevistista joukkotoimintaa kohtaan, työväen vaistovaraisuuden ihannoimisena, ilmeten puna-armijan odotteluna ja kuvitteluna, että vain aseellisella toiminnalla fasismin oloissa on merkitystä koettamattakaan mobilisoida työväen laajaa joukkotoimintaa, jonka kautta vain vallankumoukseen päästään.

Vasta v. 1932 pleenumissa saattoi puolue todeta vapautuneensa kriisistään. Silloin saatettiin merkitä saavutuksena, että puolue oli organisatorisesti huomattavasti lujittunut ja kasvanut, että se oli lujittanut yhteyksiään työväen joukkoihin ja käynyt jo eräiden joukkoliikehtimisten järjestämiseen lakoissa,

mielenosoituksissa jne. Myöskin oli ammatillinen liike saatu alulle. Nämä seikat osoittivat, että puolue oli jälleen terveellä eteenpäinmenolinjalla ja että se oli kyennyt voittamaan suuressa määrin antautumismieli-aloja työläisjoukkojenkin keskuudessa. Talonpoikain joukkoliikkeen alalla myöskin todettiin saavutuksia, jotka ilmenivät talonpoikain itsenäisen pulaliikkeen kehittymisenä, pakkohuutokauppain estämisliikkeenä sekä puolueen organisationin ulottumisena maaseudulle.

Kuitenkin vielä v. 1932 ja 1933:kaan ei voida sanoa, että puolue olisi suorittanut täydellistä käännettä bolshevistisen joukkotoiminnan tiellä. Puolueen työssä ilmenee vielä tavattoman suuria heikkouksia. Puolue ei ole kyennyt vielä nostattamaan ja järjestämään laajaa työväen joukkoliikettä taloudellisten kysymysten pohjalla. Talonpoikaisliikkeessä ei eteenpäinmeno myöskään ole ollut tyydyttävää. Ammatillinen toiminta on jäänyt hyvin heikoksi. Nuorisoliikkeen alalla on havaittavissa suorastaan taaksepäinmenoä. Näitä puutteita ja heikkouksia on puolue ankarasti arvostellut vv. 1931, 1932 ja 1933 keskuskomitean täysistunnossa ja ryhtynyt niitä korjaamaan.

7. SKP:n edessäolevat tehtävät.

Nykyisen tilanteen vallitessa, jolloin yhteiskunnalliset vastakohdat kärjistyvät tavattomasti ja Suomen porvaristo entistä aktiivisemmin valmistelee suurimperialistien käskyläisenä sotaa Neuvostoliittoa vastaan, tulee puolueen jännittää voimansa Suomen proletariaatin ja köyhän maalaiskansan vallankumouksellistuttamiseksi niiden nostamiseksi taisteluun elin-ehdojensa puolesta. SKP on viimeisissä KK:n täysistunnoissa viitoittanut suunnan ja näyttänyt keinot miten tätä taistelua järjestetään ja johdetaan.

Puolue on asettanut tehtäväkseen nostattaa työväki ja köyhä maalaiskansa taisteluun hillitöntä pääoman fasistiterrorin turvin suorittamaa suurhyökkäystä vastaan. Täältä pohjalta on puolueen kehitettävä, järjestettävä ja johdettava työläisten valtavia joukkotaisteluja ja lakkoja, työpäivän pidentästä, maksuttomien ylitöiden teettämistä, työvauhdin kiristämistä ja muita ehtojen huononnuksia vastaan, parempien palkkojen ja työehtojen puolesta. Työttömät on nostatettava taisteluun valtion ja kuntain kustannuksella suoritettavan työttömyysvakuutuksen ja säännöllisen avustuksen puolesta, työttömien pakotöissä riistämistä vastaan, yhdistäen työttömäin taistelun työväkisten taisteluun ja vetäen siihen mukaan myöskin maaseudulla työttömyydestä kärsivät kerrokset. On nostatettava köyhän talonpoikaiston liikehtimistä pakkohuutokauppojen estämiseksi, vero-, velka-, korko- ja välityspalkkioriihettä ja tukkiyhtiöitten saalistusta vastaan. Kaikki työtätekevät on nostatettava laajoihin taisteluesiintymiin fasistien jatkuvia hyökkäyksiä, fasistista terroria ja koko lahtarivaltaa vastaan, käyttäen tässä taistelukeinoina mielenosoituksia, lakkoja ja järjestäen työväen joukkoitsepuolustuksen.

Nykyään Suomessa vallitsevan fasistikomennon vastapainoksi on tehtävä tunnetuksi Neuvostovallan saavutuksia ja nostatettava taistelua neuvostojärjestelmän puolesta suurimperialistivaltöjen ja Suomen porvariston sotahankkeita vastaan. Sosialismin rakentamisen saavutukset Neuvostoliitossa ja eritoten Karjalassa on tehtävä tunnetuksi. Taisteltava Suomen porvariston harjoittamaa kansalliskiihkoista yllytystä ja sotakiihoitusta sekä kansallista rajoittuneisuutta vastaan paljastaen tosiseikoilla uhkaavan sodanvaaran läheisyys ja Suomen porvariston sotavarustelut

sekä harjoittamalla sodanvastaista joukkotyötä työväen ja talonpoikain sekä sotilaitten keskuudessa.

Entistä tarmokkaammin taisteltava sosialidemokratiaa vastaan. Laajoille työtätekeville joukoille on osoitettava, miten sosdem johtajat ovat pääesteenä menestyksellisten joukkotaistelujen syntymiselle, joita he julkeasti vastustavat toimien työväen rintaman rikkirepijöinä. Samalla on kiinnitettävä huomiota ja paljastettava heidän "vasemmistolaiset" manööverinsä, joilla he tahtovat peittää petturikarvansa. Sosialidemokratian kylvämiä antautumismielialoja, joita osittain vielä tunkeutuu puolueemme riveihinkin synnyttäen toimintahaluttomuutta, pelkuruutta ja käytännön opportunistia, on tiukasti vastustettava. Sosialidemokraattien uskottelulle "hyvien aikojen" uudelleen palaamisesta on vastapainoksi esitettävä marxilainen arvio kapitalismin vakaantumisen loppumisesta ja vallankumouksellisen pulan lähenemisestä, osottaen heidän yhteistyönsä "laillisen" lahtariporvariston kanssa muka lapualaisia vastaan olevan nykyisen lahtaridiktatuurin tukemista. Sosialidemokratian uusi talousohjelma, jolla he koettavat työläisiä pimitää, on osoitettava yritykseksi pönkittää kapitalistista järjestelmää työtätekevien kustannuksella monopoli-pääoman hyödyksi valtiokapitalismin muodossa. Tätä sosialidemokratian petospolitiikkaa vastaan on nostettava työtätekevien joukkotaistelu elinetujensa puolesta, vallankumouksellisen pulasta ulospääsyn puolesta, vallan valtaamisen, proletariaatin diktatuurin puolesta.

On myös taisteltava kansallissosialistisia ja fasisistisiä ryhmiä vastaan, jotka ovat viime aikoina alkaneet yhä enemmän harjoittaa joukkojen kalastusta kapitalistivastaisilla fraaseilla ja jotka ovat pyrkineet värväämään joukkoonsa myöskin työläisiä.

Puolueen on rohkeasti lähestyttävä sosialidemokraattisia työläisiä nostattaaksen heidät yhteiseen taisteluun elinehtojensa puolesta kapitalismia vastaan. Työläisten yhteisrintaman luominen, lähtien heidän jokapäiväisistä elinkysymyksistään, on nyt täysin mahdollista ja välttämätöntä. Oikean yhteisrintamataistelun kehittämiseksi on välttämätöntä, että SKP:n riveistä saadaan karsittua kaikki sellaisen ultravasemmistolaisen käsityksen jätteetkin, että sosialidemokraattiset työläiset myöskin ovat sosialifasisteja ja parantumattomia ja ettei niille kannata taistelun järjestämisestä puhuakaan. Päinvastoin on saatava puolueen jäsenet jokapäiväisessä toiminnassaan suuntaamaan työnsä juuri sosialidemokraattisten ja puolueettomien työläisten keskuuteen, vetäen heitä mukaan yhteisiin taisteluesiintymiin. Kuitenkin on taisteltava myös voimakkaasti sellaisia oikeistopportunistisia käsityksiä vastaan, että yhteisrintama on luotava hinnalla millä tahansa. Yhteisrintamapolitiikka ei ole sopuilla sosialidemokraattisten johtajain kanssa, vaan käytännöllistä työväen yhteisen taistelun järjestämistä.

Sosialidemokratian joukkovaikutuksen murtaminen on mahdollista vain suuresti parantamalla SKP:n suorittamaa joukkoagitatiota. Tätä joukkoagitationia on harjoitettava puhein ja kirjoituksin kaikkialla, ennen muuta työpaikoilla, työvälistoimistoissa jne. Joukkoagitationin tarkoituksena on selittää laajoille työväenjoukoille taistelun välttämättömyys ja taistelukeinot. Sen avulla pitää kumota vastustajain väitteet ja paljastaa ne, vapauttaa sosialidemokraattiset ja puolueettomat työläiset vihollisten vaikutuksesta. On päästävä pois siitä kuorensa sulkeutuneisuudesta, mikä vielä suurelta osalta SKP:ssa vallitsee, jolloin askarrellaan yksinomaan puoluejärjestöjen sisäisessä

työssä. SKP:n on opittava laajalti hyväksikäyttämään kaikkia mahdollisuuksia legaaliseen joukkotoimintaan. On pyrittävä valtaamaan puolueellemme legaalisia ja puolilegaaalisia toiminnan tukikohtia, käyttäen hyväkseen sosialidemokraattisia ammatillisia järjestöjä, urheiluseuroja, ja muita järjestöjä jne. On kiinnitettävä laajaa huomiota vaalien (valtiollisten ja kunnallisten) hyväksikäyttämiseen laajan joukkotoiminnan aikaansaamiseksi. Erikoisesti on puolueen keskuudessa selvitettävä, miten viimeisten valtiollisten vaalien aikana juuri tämän joukkotoiminnan puuttumisen takia ei puolueemme kyennyt joukoille tekemään selväksi sosialidemokraattisen puolueen äänestämisen vahingollisuutta.

On pyrittävä järjestämään laajoja työväen joukkomielenosoituksia. Niiden järjestelyssä kiinnitettävä huomio niiden poliittiseen valmisteluun työpaikoilla, suullisen agitationin ja järjestelytyön kautta. Entistä suurempi huomio on kiinnitettävä mielenosoitusesiintymisten käytännölliseen valmisteluun, osottaen että juuri tässä tehtyjen laiminlyöntien ja virheiden sekä puolueen jäsenten taholta tapahtuneitten tehtävien opportunististen laiminlyöntien vuoksi ovat usein hyvin huomattavatkin mielenosoitustilaisuudet jääneet puolueen taholta ohjausta vaille. Mielenosoituksia on järjestettävä niiden kysymysten pohjalla, jotka kuohuttavat työläisten mieliä. Mielenosoitusten järjestäminen on yhdistettävä lakkolaisten, työttömäin ja köyhän maalaiskansan käytännöllisten vaatimusten ajamiseen. Erikoisesti kiinnitettävä huomiota mielenosoituksiin poliittista sortoa, poliittisten vankien murhia ja vankilakidutusta vastaan. Tavanmukaisten kamppailupäivien mielenosoituksia järjestettäessä on niihin yhdistettävä kunkin työpaikan ja työväen ryhmän polttavimmat kysymykset. Mielenosoitusten jär-

jestämisessä on päästävä kaavamaisuudesta, järjestyksen sekä suuria joukkomielenosoituksia että äkkiarvaamattomia lyhyitä esiintymisiä kadunkulmissa, työpaikkojen edessä, vankilan edustalla jne.

Mielenosoitusten lisäksi on vedettävä esille poliittisen joukkolakon tunnusta pyrkien sopivissa tilanteissa järjestämään niitä yhdellä tai useammalla työpaikalla muutaman minuutin lakosta alkaen pitempiin lakkoihin asti, kuitenkin niin, että lakkoon todella osallistuu työpaikan työläisten enemmistö.

Puoluetyössä on nostatettava puoluejäsenten yksilöllistä vastuuta kaikkien tehtävien täyttämässä. On kehitettävä myöskin oma-alotteisuutta soluissa ja yksityisissä jäsenissä. Voimakkaalla itsekritiikillä on tarkastettava jokaisen kamppailun yhteydessä puoluejärjestöjen ja yksityisten jäsenten työtä ja laiminlyöntien johdosta on annettava asianmukaisia puoluerangaistuksia.

Vain oikealla tavalla järjestämällä puolueen joukkotyö ja suuntaamalla sen oikeisiin uomiin, voi SKP kohottaa laajan joukkoliikkeen taistelussa fasistidiktatuuria vastaan. Työn painopiste on ennenkaikkea saatava suurille työpaikoille, joissa puoluejärjestöjen työ on ennen muuta elävöitettävä. Taistellen kaikkia oikeistolaisia antautumis- ja odotusmielialoja ja sosialidemokratian vaikufusta vastaan, on voitettava laajoissa työväen joukoissa vielä esiintyvä passiivisuus. Toiselta puolen on taisteltava "vasemmistolaista" vallankumousodottelua ja joukkojen vaistovaraisuuden ihannoimista vastaan, joka myöskin johtaa jokapäiväisen joukkotyön laiminlyöntiin ja kiertämiseen. Sitkeällä taistelulla on voitettava kaikki jällellejääneisyys puolueen riveistä, jotta voitaisiin tehokkaasti auttaa esille vallankumouksellisen tilanteen kypsymistä.
